

Frančiškov prijatelj

1
2020



8

16

19

39

Resnica



UVODNIK.....	3	Iz FRANCJE.....	23
BOŽJA BESEDA.....	4	Postfaktična doba	
OB IZVIRU.....	5	MOZAIK.....	24
»Kaj je resnica?« (Jn 18,38)		MOLITVENA NAVEZA.....	32
OB SVETEM PISMU.....	6	»Marija je luč upanja, ki nas razsvetljuje	
In spoznali boste resnico (Jn 8,32)		in nam kaže smer na naši stezi. . .«	
ZNAMENJE ČASA.....	7	Iz FRANČIŠKOVH REVIJ.....	35
Ali resnica res boli?		DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA.....	36
TEMA: RESNICA.....	8	Jezus je pot, resnica in življenje	
Kdor govori resnico, ne potrebuje dobrega		NOVI SVETNIKI.....	39
spomina (Mark Twain)		Carlo Acutis	
FO IN FRAMA.....	12	BRAT KAPUCIN.....	40
Navzočnost Jezusa pri sveti maši		Br. Andrew Corriente, kapucin	
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS.....	14	Iz KAPUCINSKEGA SVETA.....	42
Smokuški vrh po grebenu Brezniških peči		KNJIGA.....	44
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	15	Sonce Petovione	
Spoznanje resnice		FILM.....	45
INTERVJU: TILLEN VESENJAK.....	16	Parazit	
Dar zaupanja		OBVESTILA.....	45
POKLICAL SI ME.....	19	ALI VEŠ . . .	46
Bog me ima rad		UJETO V OBJEKTIV.....	47
MED UBOGIMI.....	21		
Dopolnilni pouk za otroke			





»Če se ne spreobrnate in ne postanete kakor otroci, nikakor ne pridete v nebeško kraljestvo!« (Mt, 18,3). Kaj ima nebeško kraljestvo zveze z otroki, ko pa človek vendar umre po dokaj dolgi prehojeni poti svojega življenja in je njegova priprava na nebeško kraljestvo najprej življenje na zemlji? Jezus je tukaj fantastičen in pove čisto pravo resnico. Biti kakor otrok... pomeni tudi resnično živeti, govoriti resnico, za resnico se truditi. Kot otrok, ki na začetku svojega življenja nikoli ne laže, ampak pove resnico in samo resnico. Že s svojim jokom izraža resnico o sebi. Dokler... Dokler ne »pogrunta«, da se z določenimi besedami lahko pove nekaj, kar prinaša korist njemu. Takrat se oddalji od resnice. In umaže svoje srce, ki vedno hrepeni po resnici in jo bo našlo samo v Bogu.

Vsak se lahko spomni trenutkov iz svojega življenja, ko je naredil nekaj narobe. Zgodila se je neka stvar. Kako to opisati in o tem povedati staršem? Spomnim se, kako je po vsakem takšnem dogodku začela delati bujna fantazija. Kaj sem na koncu vse napletel, ker me je bilo strah povedati resnico. No, včasih sem jo, včasih pa sem že vedel, kakšne bodo posledice, če vse povem po resnici. In zaradi šibkosti sem se tega velikokrat ustrašil. Sčasoma se je oblikovala tudi zavest, da je potrebno

povedati resnico, četudi to boli in da nas samo to lahko osvobaja strahov, da lahko gremo v življenju naprej.

In bolj kot človek zori, več priložnosti je, da se poslužuje laži, zvijač, hinavščine, namesto resnice. Prav prizadevati si moramo, da govorimo in se trudimo za resnico, saj smo samo tako zares resnični. In kaj vse se sliši v današnjem svetu? Komu sploh še lahko verjamemo, da res govori resnico?

V času koronavirusa smo. Svet se je spremenil in se bo v prihodnosti zaradi tega moral spremeniti. Ustaviti se je moral človek, ustavile so se marsikateri stvari. Nekatere se bodo morale spet pognati, za druge pa je bolje, da odmrejo. Vsak pri sebi ve, kaj je tisto, kar bo moralo odmreti tudi v njem. Mogoče pa le nismo bili vedno tako resnični. Resnico smo iskali na napačnih poteh, z napačnimi sredstvi in za resnico postavljali malike, ki jih je ustvaril človek. Ti se prej ali slej sesujejo v prah, ker niso resnični in ne temeljijo na resnici.

Kako lepo se je ustaviti in odpreti Božjo besedo. Tisto, ki smo jo že tolikokrat slišali. Prosim Svetega Duha, naj bo v nas in nam pomaga, da ta Beseda pride v naše srce. Prinaša nam resnico. Prinaša nam tisto, po čemer hrepeni naše srce in nam daje moč. Za življenje v času korone in tudi ko je ne bo več. Za življenje, kjer se bomo lahko trudili za resnico, ki nas bo osvobodila.

In kdaj je Frančišek postal najbolj svoboden in ves za Boga? Ko je spoznal Resnico, ki mu je govorila: »Če hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih. Nato pridi in hodi za menoj!« In to resnico nam kaže Frančišek, ko nas vodi k Bogu.

Tudi v tej številki Frančiškovega prijatelja želimo odstirati nekaj resnice, ki naj vodi tudi naša srca in naše življenje.

br. Vlado Kolenko



Pilat mu je rekel: »Kaj je resnica?«

Ko je to dejal, je šel spet ven k Judom in jim rekel:

»Jaz ne najdem na njem nobene krivde.

Jn 18,38



»Kaj je resnica?« (Jn 18,38)

Amerikanci (to se pravi, ekipa pri Catholic answers – mimo grede, zelo priporočam), mislim da, pred vsakimi volitvami v Združenih državah pripravijo t.i. Volilni vodič za resne katoličane, zelo uporaben pripomoček – ne vem zakaj se tega tudi na drugi strani lužice kdo ne spomni?! Oni imajo sicer bolj razvito demokracijo, kjer jim ni treba toliko misliti, saj izbirajo samo med dvema ognjema, a razmislek o načelih, ki jih zagovarjajo kandidati lahko koristi vsakemu, ki svojo vero jemlje količkaj resno. Vodič se osredotoči na pet vprašanj, nikoli pa ne izpustijo vprašanja spoštovanja življenja od naravnega spočetja do naravne smrti.



Da sem se znašel v tem političnem zosu je kriv Pilat, ker je njegova poved prva svetopisemska vrstica z resnico, na katero sem pomislil; ja vem, žalostno, pa toliko drugih je. Ampak Pilat je bil politik in resnica, ki se kuje na političnem tnalu, se tiče nas vseh. O tem, kakšni zakoni se sprejemajo in kakšna resnica se izgovarja v državi v veliki meri tudi sami odgovarjamo, pa naj bo govora o ceni nekega drugega tira ali vprašanju konca življenja



ali začetka smrti ali vmesne identitete. Pilat je bil politik – in njega v resnici ni zanimala resnica – njega je zanimalo kdo ima prav. In to se v dva tisoč letih lokalne ali transoceanske politike ni veliko spremenilo.

»Kaj je resnica?« Jezus ni mogel odgovoriti na to vprašanje, ker je o resnici razmišljal v čisto drugačnih kategorijah, ne toliko kot o samostalniku ženskega spola (zanimivo, da je Pilatova žena, oseba ženskega spola, bolj vedela s kom ima njen vojaško vzgojeni mož opraviti, kot on sam), ampak kot osebek, kot lastno ime. Jezus resnico poosebi. Zato bi bilo bolj na mestu vprašanje: »Kdo je Resnica?« Bog ve, kam bi s Pilatom prišla, če bi ga tako vprašal ... Resnica (podobno kot Lepota v prejšnji številki) je na »kdo«; z resnico se vstopa v odnos. Je življenjska sopotnica. Kdor je kdaj potoval z njo, je hitro spoznal, da ni vedno in povsod dobrodošla spremljevalka. Včasih jo celo sami malo našminkamo, ko jo hočemo predstaviti po svoje, včasih jo pustimo pred vrati, ker bi se je sramovali, včasih je težka, včasih boli; velikokrat je neprijetna. A Jezus pravi, da nas bo osvobodila (Jn 8,32). Svoboda pa nekaj stane. Nobena velika stvar v življenju ni lahka. Jezus sam je resnica (Jn 14,6) in odnos z njim tudi nekaj stane. Nekaj že. Največkrat nekaj naše samozvesti, ponosa, trmoglavosti. Vsekakor pa manj, kot nam hoče dati.

Svobode, ki jo je prinesel Kristus ni lahko živeti. Prijatelj mi je enkrat rekel: »Svoboda ni to, da delaš, kar hočeš, ampak, da ne delaš, česar nočeš.« Naj nam ta milostni postni čas pomaga zaživeti v svobodi in resnici.

br. Luka Modic



In spoznali boste resnico (Jn 8,32)

Resnica je to, kar je v skladu s tem, kar je, obstaja, se ujema z določenimi dejstvi, kar se spozna in ugotovi. Ena sama.

Vedno se zdrznem, ko mi kdo reče, da je več resnic in mi pri tem poskuša vsiliti svoj prav. Če imam čas, se spravim v še kar potrpežljivo prepričevanje, da imamo ljudje različne poglede na isto stvar. Vendar je ta stvar v svojem bistvu vedno to, kar pač je. Včasih pa samo zabrusim nazaj, da vsakdo vidi svojo stran, da pa ni nujno, da je res tako.

Zanimivo je, da poskušamo včasih (no, največkrat pravzaprav) tudi Boga oblikovati po svoje – moje razumevanje Boga je seveda edino resnično. Ne vem pa, zakaj bi morali tukaj kaj razumeti, ko se gre v bistvo samo za sprejemanje. Bog se mi razodeva po svojih dejanjih in po svoji besede. Lahko o tem premišljam, da si vse skupaj osmislim, to ja, ampak, da bi se bahala s tem, da razumem delček dejanj ali celo vsa Njegovih dejanj. To je nesmisel.

Lahko pa premišljam, ko berem ... to pa ja. In ... kaj je resnica? To vprašanje je postavil tudi Pilat Jezusu (Jn 18,38). V Svetem pismu na več mestih preberemo, da je Gospodova beseda resnica (2 Sam 7,28; 1 Kr 17,24; Ps 119,160), da so njegove sodbe (Ps 19,10), postava (Ps 119,142) dela in poti (Tob 3,2) resnica.

Kar je od Boga, kar je Božje, je resnica. Preprosto. Pa tako težko je sprejeti to dejstvo!

Ko se pregovarjajo apostoli z Jezusom pred vnebohodom o pravi poti, ki naj bi jo poznali in ji tudi sledili, Jezus odgovori Tomažu v Jn 14,6 tako: »Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.« Svojim učencem pove, da sedaj, ko so videli njega, so videli Očeta. Pa še vedno Filip vztraja in zahteva, naj jim ga pokaže. Kar vidim ga, Jezusa, kako zmajuje z glavo, ko pogleda Filipa in ostale ter jim pravi, da je že toliko časa med njimi, pa še vedno kar nočejo videti resnice.

No, mi jo tudi poznamo, resnico, že dva tisoč let se nam razodeva, pa je še vedno največkrat nočemo videti.

Ker vemo, da bomo morali malce prevetriti svoje življenje, če jo bomo samo od daleč poskušali priznati, kaj šele sprejeti in iz nje živeti. To bi pomenilo v našem obstoju korenito odločitev za to, da moram svoje življenje izgubiti, če ga hočem sploh imeti (npr. Mt 10,39).

Seveda nas je strah. Težko, da bi tudi sami zmogli to, kar je zmogel Jezus. Ko so ga obtoževali pred velikim zborom, pred Pilatom, ni nikdar zanikal resnice. Še kako dobro je vedel, kaj ga čaka s tem, ko izpričuje resnico – »Jaz sem.« (Mr 14,62) – kruta smrt. Neumno bi bilo misliti, da Jezusa ni bilo strah. Seveda ga je bilo. Kot vsakega človeka. Ker je tudi on pravi človek, ne samo pravi Bog. Morda ga je bilo še bolj strah kot nas v naši blaženi nevednosti. Pa vendar se pred sodniki postavi na stran resnice. Zaupa Očetu, ker je Njegova beseda resnica.

Kaj pa jaz? Se zmorem postaviti na stran resnice, ko se to zahteva od mene? Sem pripravljena "izgubiti" življenje?

Resnica ...

Ni nam vzela življenja, ampak nam ga je dala ... in to v obilju (Jn 10,10). Resnica nas je osvobodila.

Ena in edina ...

Lea Bric

Ali resnica res boli?

Začela bom z zelo banalnim primerom in tvegala, da že v prvem odstavku izgubim vse bralce, ki si želijo duhovne globine. Ob razmišljanju o današnji temi, najprej pomislim na tehtnico in ogledalo, moja najbolj iskrena prijateljca, a ju resnično ne maram. Ogledalo mi ob že ob bežnem vsakdanjem pogledu nakaže, da bo tudi tehtnica izpisala številko, ki mi ne bo všeč, a kljub temu si mislim, da se nikjer ne bo poznalo, ko na skrivaj, zvečer, ko že vsi spijo, jem čokolado. In ko še oblačila govorijo svojo zgodbo, končno stopim na tehtnico, je v obliki številke izpisana ena velika resnica.

A tudi pri številkah se zaplete. Poglejte si spodnjo risbo, najdeno na spletu, a tako tipično za nas, ljudi. Če stojiš na eni strani, vidiš šestico, če na nasprotni, devetico. Kdo ima prav? Spodaj je pomenljiva misel, ki odgovori na to vprašanje: »Če imaš ti prav, ni nujno, da jaz nimam. To pomeni le, da na življenje gledaš z drugega zornega kota kot jaz.« Seveda se tu odpira veliko novih tem, ki gredo predvsem v smeri, kako resnico sploh povedati. Pa o tem kdaj drugič.



Zdi se mi, da sodobni človek sodobnega časa želi resnico na vsak način izriniti iz življenja, a si na ta način samo škoduje. Vam povem primer? V šoli smo z otroki pisali srčna pisma za družine otrok, ki imajo redke bolezni. Seveda je bila za to potrebna priprava. Pogovarjali smo se o teh otrocih, njihovih boleznih, pokazala sem jih fotografije in seveda povedala, da ti otroci navadno umrejo. Nastali so čudoviti zapisi, srčni, sočutni, zreli, navdihujoči ...



Na koncu ure vendarle nek fantič reče: »Učiteljica, kaj če bom jaz imel zdaj travme zaradi vas in današnje ure, ker smo govorili o boleznih, pa smrti?« Uf, vzelo mi je dih. Res, a potem sem mu mirno odgovorila: »Veš, ti boš v življenju imel še veliko travm, ker bežiš pred dejstvom, da lahko zbolijo ti sam oziroma nekdo, ki ga imaš zelo rad, in da se boš srečal s smrtjo ljubljenih oseb.« Ostal je tiho, v razredu je nastala smrtna tišina. A čutila sem, da mu moram povedati resnico.

Priznam, da me je bilo potem nekaj dni strah, če bo slučajno prišla njegova mama ... Pa ni. A če bi, bi najbrž stali vsaka nas svoji strani šestice ali devetice. Zato sem sama hvaležna za dar vere, ki sem ga prejela v družini, za to, da ga zdaj lahko živim s svojo družino in da vem, kdo je pot, resnica in življenje. Tudi zato, ker resnica večkrat boli, a vendarle ostaja resnica.

Mateja Feltrin Novljan

Kdor govori resnico, ne potrebuje dobrega spomina (Mark Twain)



Ostržek! Kdo ne pozna lesene lutke, ki se ji podaljša nos, ko ne govori resnice. Ki pa skozi zgodbo in proces rasti spozna vrednost tako resnice kot tudi starševske ljubezni in pomoči in prijateljstva ... Vila mu v prizoru, kjer taji kovance, ki jih ima v žepu, pravi: »*Laži, dragi moj fant, se takoj odkrijejo, ker so dveh vrst. Obstajajo laži, ki imajo kratke noge, in laži, ki imajo dolge nosove. Tvoje laži so očitno ene tistih, ki imajo dolg nos.*«

S takimi in podobnimi zgodbami že stoletja starši poskušajo otrokom vcepiti resnicoljubnost kot vrlino. Čeprav je resnica precej bolj filozofski pojem, kot njena adaptacija v življenju – resnicoljubnost.

Kaj je resnica?

V SSJK najdemo, da je resnica:

1. kar je v skladu s tem, kar je oz. kar obstaja;
2. kar je v skladu oz. se ujema z določenimi dejstvi;
3. kar se spozna ali ugotovi;
4. sopomenka za besedo resničnost;
5. pomeni pa lahko tudi bistvene lastnosti, značilnosti.

Raznolikost pomena lahko razberemo tudi iz grškega in hebrejskega pojma. Grška beseda za resnico je **aletheia**, ki dobesedno pomeni *razkriti* oziroma *brez skrivanja*. S tem

je nakazano, da je resnica vedno navzoča in da se ne more skriti. O tem govori tudi množica pregovorov različnih narodov. Medtem pa hebrejska beseda za resnico **emeth** vsebuje pojem trdnosti, konstantnosti in trajanja, resnica je tako večna osnova, na katero se je mogoče zanesti. Papež Frančišek tako zatrdi: Resnica namreč ni samo definicija, ki omogoča poimenovanje situacij in stvari ter jih ohranja na distanci z logičnimi koncepti in utemeljitvami. Ni samo to. Resnica je tudi zvestoba (emeth), ki ti omogoči imenovati osebe z njihovim lastnim imenom, kakor imenuje Gospod preden klasificira ali definira njihove situacije.«

Iz vsega lahko izpeljemo, da je resnica eden od temeljnih abstraktnih pojmov, na podlagi katerih razumemo in razlagamo vse ostale, samega pa je izjemno težko določiti. Ko določamo resnico, pravzaprav iščemo





resnico o resnici. V vsakodnevnih pogovorih imamo najpogostejše za resnično tisto, kar se sklada z dejanskim stanjem, s stvarnostjo. Res je, da sem jutraj vstal, pojedel zajtrk in si umil zobe. In ni res, da so me jutraj še iz postelje ukradli vesoljci in me povabili na večerjo na Mars. Včasih pa resnico pojmujeemo na drugačen način, rečemo npr., da je očem skrita ali pa da iščemo globljo resnico. Takrat kot resnično razumemo prav tisto, kar se (na videz) ne sklada z dejanskim stanjem, s stvarnostjo. Rečemo npr., da nekdo, ki se v danem položaju obnaša zelo nasilno, v resnici ni tak. Filozofi so resnico pogosto opisovali kot nekaj, kar se nanaša na drugo, drugačno stvarnost. Tako je starogrški filozof Platon nasproti svetu stvari postavil še svet idej, ki predstavljajo resnico stvari, njihovo bistvo. Podobno se resnica pogosto navezuje na drugo ali drugačno stvarnost. Tako npr. Jezus v Svetem pismu samega sebe opiše kot »pot, resnico in življenje«; verni ljudje naj resnice ne bi iskali v dejstvih zunanjega sveta, ampak v bogu. Tudi znanost pogosto išče »globljo resnico«, a pri tem ne gre za opisovanje druge stvarnosti, temveč za poskus najti čim boljši opis dejanskega stanja, opis, ki bo najbolj točen in najbolj preprost. Pri tem pa je stvari včasih treba pogledati z drugega zornega kota ali pa celo oblikovati nove abstraktne izume, s pomočjo katerih jih lahko bolje opišemo.

Raziskave kažejo, da naj bi kar 60 % ljudi v 10 minutnem pogovoru izreklo dve do tri laži. Tukaj je nekaj namigov, kako prepoznati lažnivce:

1. Usta si zakrivajo z rokami, se dotikajo ustnic, pokrivajo ostale občutljive dele telesa, kot je glava, vrat, trebuh, saj se zaradi laži počutijo izpostavljene in ranljive.
2. Pogosto se ponavljajo in navajajo preveč podrobnosti; težko povedo zgodbo v obratnem zaporedju
3. Pripravljeni so na pobeg, zato med laganjem v primeru sedenja svoje telo pogosto obračajo proti vratom.
4. Njihove besede in govorica telesa se ne ujemajo
5. Njihovo dihanje se spremeni, postane bolj intenzivno
6. premenijo dosedanje vzorce načina gibanja oči – pogled v levo naj bi kazal na laž.
7. Hitro se razburijo in postanejo agresivni
8. Postanejo nemirni

V današnjem svetu bi radi naredili resnico subjektivno. »Jaz imam svojo resnico in ti svojo,« lahko pogosto slišimo. Ampak če resnica ni resnica za vse, potem ne more biti resnica. Z resnico namreč opišemo stvari takšne kot so, da ustrezajo resničnosti. Subjektivna resničnost pa ustreza našemu čutenju o svetu in resničnost teh izjav je odvisna od tistega, ki jih je izrekel. Na primer stavek: »Sladoled je odličen!« je resničen zate, zame, ki sladoleda ne maram, pa sploh ne. In oba imava prav, ker pravzaprav ne govoriva o naravi sladoleda, ampak o tem občutkih, ki jih imava ob njem. Zaradi tega med izjavama ni nasprotij. Objektivna resničnost pa odgovarja svetu na sebi in je neodvisna od tega, kdo izjavlja posamezne trditve. Na primer stavek: »Svet je okrogel!«



drži neodvisno od tega, kdo ga izreče, ker je svet v resnici tak. Trditve o obstoju Boga spadajo v zadnjo vrsto objektivne resnice.

Če je Bog vir resnice, je človek že po naravi usmerjen k njej

Katekizem Katoliške Cerkve, ki poglavje Živeti v resnici začne s trditvijo, da je vir vsake resnice Bog (člen 2465), v členu 2467 pravi, da je »Človek je po naravi usmerjen k resnici. Dolžan jo je spoštovati in izpričevati: "Ker vsem ljudem pripada dostojanstvo osebe ... jih že njihova narava sama priganja, so pa tudi pravno dolžni, iskati resnico, zlasti tisto, ki se tiče religije. Dolžni so tudi držati se spoznane resnice in vse svoje življenje uravnavati po njenih zahtevah" (VS 2)«.

Da je temu res tako, potrjujejo tudi izsledki psihologije, ki jih s pridom uporabljajo tudi v sodnih dvoranah ali pri zaslišanju prič. Razširjene zenice, pospešeno dihanje, dotikanje ust, grla z roko, predolg čas preden oseba

Nekoč je živel priljubljen učitelj, ki je resnice ponažarjal z zgodbo. Eden od učencev ga je vprašal, zakaj je izbral prav ta način poučevanja. Učitelj mu je odgovoril:

»Zdi se mi najboljšje, da na življenjska vprašanja odgovorimo z zgodbo!« Potem je dejal: »Predavnimi časi se je Resnica odpravila po svetu brez vsakršnega okrasja. Ljudje so trumoma bežali od nje in nihče je ni maral sprejeti. Tako je Resnica prehodila vso deželo, ne da bi jo kdo sprejel ali ji vsaj naklonil prijazno besedo.

Tedaj je vsa obupana nekega dne srečala zgodbo.

Ta je bila, nasprotno, zelo vesela in srečna, oblečena v pisane barve.

»Resnica, zakaj si tako žalostna?« jo je vprašala zgodba.

»Žalostna sem, ker sem stara in grda, da se me vsakdo izogiba,« je odgovorila Resnica.

»Ne bodi žalostna. Sposodi si moje obleke in videla boš, da se bo vse spremenilo.«

In res si je Resnica nadela pisano obleko zgodbe in kamorkoli je prišla, so jo vsi z veseljem in toplo sprejeli.«

In učitelj je sklenil: »Ljudje ne marajo gole resnice, veliko raje jo sprejmejo, če je prikupno oblečena.«

Včasih je resnica taka, da je kot take ne moremo sprejeti. Moramo jo »obleči« v zgodbo. Ta naredi tudi grenko resnico privlačnejšo.



(Zgodbe s semeni upanja, 22)

odgovori, nenadni gibi z glavo, ... je le nekaj primerov, ko se telo »brani« laži. (Ob tem seveda ne smemo pozabiti, da tu ne gre za zakone, ampak samo za zakonitosti.)

Zakaj je resnica tako zelo pomembna?

Preprosto, ker lahko ima v življenju tragične posledice, če se motiš in verjameš lažem. Vstopiti na napačno letalo, pomeni, da boš pristal v kraju, kamor ne želiš iti. Vzeti napačno dozo zdravil, je lahko usodno za pacienta. Da niti ne govorimo o resničnosti posmrtnega življenja. Večnost je lahko zelo dolga, če se motiš.



Ne samo, da z lažmi škodimo drugim ljudem (pa tudi, če jih izrečemo z dobrim namenom), marsikdo (gotovo pa Carlo Colodi – avtor Ostržka) se zaveda škodljivosti, ki jo ima negovorjenje resnice tudi za tistega, ki laže. Laži s kratkimi nogami ne morejo prehiteti resnice, kajti resnica vedno zmaga; laži, ki imajo dolge nosove, pa vsaj osmešijo lažnivca, če mu že ne vzamejo dobrega imena ali ga izključijo iz skupnosti.



Škodljivost negovorjenja resnice (ki ob vse večji navzočnosti lažnih informacij v medijih – fake news – pridobiva na velikosti) se lahko preveri tudi s preprostim testom: predstavljajte si svet, v katerem bi vsi lagali. Že pri logičnih nalogah tipa Alice v Čudežni deželi se je bilo treba kar potruditi, da si s pravimi vprašanji, prišel do zanesljive informacije, ne upam pa niti pomisliti, koliko bolj bi tako stanje zakompliciralo vsakdanje življenje. KKC nam tule spet pride naproti s členom 2469: "Ljudje ne bi mogli živeti skupaj, če ne bi imeli medsebojnega zaupanja, to se pravi, če ne bi drug drugemu razkrivali resnice" (sv. Tomaž Akvinski, s. th. 2-2,109,3, ad 1). Krepost resnicoljubnosti daje drugemu po pravici to, kar mu gre. Resnicoljubnost se drži pravilne sredine med tem, kar je treba izraziti, in tajnostjo, ki jo je treba ohranjati; resnicoljubnost obsega dostojnost in obzirnost. Na osnovi pravičnosti "je človek dolžan drugemu pošteno razkrivati resnico" (sv. Tomaž Akvinski, s. th. 2-2,109,3).

Podobno nas spodbuja tudi papež Frančišek, ki pogosto opozarja na pasti opravljanja: »Ne lagati pomeni živeti kot Božji otrok ... pustiti, da se velika Resnica kaže v vsakem mojem dejanju: Da je Bog oče in mu lahko zaupamo. Zaupam Bogu – to je velika resnica.«

Po različnih virih povzela Fani Pečar

Navzočnost Jezusa pri sveti maši

Sveta maša je zame velik Božji dar. Jezus je namreč daroval svoje življenje za naše odrešenje, da bi odplačal vsak naš greh. Kristjani pa imamo možnost, da vsak dan podoživljamo ta čudež, to nesebično darovanje Boga za ljudi, pri sveti maši.

Živo verujem, da se pri vsaki sveti maši pri povzdigovanju (spremenjenju) hostija spremeni v Kristusovo telo in da se vino spremeni v Kristusovo kri. Vem, to je velikokrat zelo težko doumeti, saj kot navadni

smrtniki tega ne vidimo. Meni je pri verovanju v to pomagalo prebiranje nekaterih knjig. Ena izmed njih je knjiga Antona Nadraha z naslovom *Evharistični čudeži*, ki je izšla leta 2009, v Cistercijanski opatiji Stična. V njej je opisanih mnogo evharističnih čudežev, in sicer kako je začela hostija krvaveti ali kako je vino postalo kri. Posebej se me je dotaknil spodaj opisani čudež iz Italije, ki je znanstveno dokazan in priča o živi navzočnosti Jezusa v sveti evharistiji.



Nadrah piše, da se je čudež zgodil v mestu Lanciano, v cerkvi sv. Legoncijana in Domicijana, danes pa je na tem mestu nova cerkev sv. Frančiška Asiškega iz leta 1258.

- Leta 750 je neki menih daroval sveto mašo. Dvomil je, da je v posvečeni hostiji resnično navzoče Jezusovo telo in da je v kelihu resnično njegova kri. Po posvetilnih besedah se je kruh spremenil v živo meso in vino v pravo kri.
- Leta 1970 je po naročilu nadškofa priznani histolog prof. dr. Edoardo Linioli začel z znanstvenim raziskovanjem dragocenih relikvij in leto pozneje predstavil svoje študijske izsledke: Meso in kri sta pravo človeško meso in kri. Meso je tkivo srčne mišice.
- Leta 1973 so se začele poznejše preiskave, bilo je narejenih kar 500 poizkusov, pri katerih je sodelovalo mnogo strokovnjakov. Ugotovili so, da gre za živo tkivo, ki klinično reagira. Če bi to kri utekočinili, bi jo lahko vbrizgali vsak trenutek kakemu človeku. To pomeni, da sta meso in kri iz leta 750 prav takšna, kot da bi bila danes vzeta od kakega živega človeka.
- Leta 1976 je izšla razprava o teh raziskavah, ki je ugotovila, da tega pojava ni mogoče znanstveno razložiti. Ganljivo je dejstvo, da je meso, ki je nastalo iz hostije, enako srčni mišici, levemu srčnemu prekatu, kakor da pripada Jezusovemu človeškemu srcu. Vidijo se arterije, vene in živec. Preiskava je pokazala, da gre za srčno tkivo umirajočega človeka približno tridesetih let. Mikroskopska analiza je razodela, da je nerazložljivo, kako je bilo odvzeto tkivo. Nikakor ni moglo iti za razrezanje, ki bi bilo narejeno s človeško roko, ker ni nobena celica ranjena. Pokazalo se je tudi, da niti meso in niti kri ne kažeta spremembe, čeprav evharistične relikvije vseskozi niso bile spravljene v hermetično zaprtih posodah. Ta rezultat je vzbudil začudenje med znanstveniki in zdravniki.

Žal je za mnoge ljudi sveta maša le navada, tudi zame je bila. Ampak po tolikih obiskih in po prebiranju različnih knjig, sem začela globlje razmišljati o njej. V enem življenjskem obdobju sem vsak dan hodila k sveti maši, in ko gledam nazaj ugotavljam, da sem bila takrat boljši človek. S pomočjo Jezusa manj egoistična, bolj sočutna in dobra. Seveda sem velikokrat in še vedno padam, saj sem kot vsak človek le ubogi grešnik. Gotovo tudi ti kdaj padeš. Kljub temu ne smemo obupovati, saj imamo kristjani poleg svete evharistije še en velik privilegij. Bog nam je dal še en zakrament, brez katerega si ne predstavljam svojega življenja – sveta spoved. Ta zakrament mi vsak mesec pomaga očistiti dušo, da se trudim, da bi bila čim boljše orodje v Božjih rokah.



Upam, da je čudež v Italiji nagovoril tudi tebe dragi bralec. Naslednjič, ko boš pri sveti maši, bodi pri njej z vsem srcem in ne razmišljaj o drugih stvareh. Še posebej pozoren bodi pri povzdigovanju. Pomisli, da je takrat pred teboj živi Jezus. V trenutku spremenjenja mu izroči, kar nosiš v svojem srcu. Predvsem se mu zahvali za vse, kar si in imaš. Ko pri svetem obhajilu zaužiješ njegovo telo, ga sprejmi nadvse spoštljivo in s čistim srcem. Izroči mu svoje življenje in ga prosi, naj ti pomaga, da bo lahko deloval po tebi in ti dal moči, da boš s svojimi dejanji na svet prinašal Njegovo Luč.

Marjetka Grmek



Molitev za zdravje v času epidemije koronavirusa COVID-19

Oče usmiljenja in tolažbe,
tvoj Sin Jezus Kristus nam je
s križem pokazal vrednost trpljenja.

Pomagaj našim bratom in sestram,
ki že nosijo križ bolezni in so preizkušani.

Nakloni jim izboljšanje zdravja,
njihovim svojcem pa pogum in
zaupanje.

Vsem zdravstvenim delavcem daj moč
in zdravje, da bodo vztrajali v ljubezni
do bolnikov, raziskovalcem pa,
da bodo čim prej odkrili uspešno
zdravilo.

Nam in vsemu svetu daj svoj blagoslov,
da bomo rešeni bolezni in se ti bomo
mogli s tvojo Cerkvijo zahvaljevati.

Amen.

Sv. Marija, zdravje bolnikov
prosi za nas.

Sv. Rok, zavetnik zoper kužne bolezni
prosi za nas.

Vsi božji svetniki in svetnice
prosi za nas.

Smokuški vrh po grebenu Brezniških peči

Smokuški vrh (1122 m) ni zelo znan in obiskan, je pa – če ga obiščemo po grebenu Brezniških peči - izredno zanimiv vrh, in sicer iz treh razlogov:

- ta greben predstavlja zahodni začetek Kamniško – Savinjskih Alp,
- gre za pravo grebensko turo z odličnimi razgledi,
- je zelo primeren za obisk v zgodnjem pomladanskem času, ko je visokogorju še sneg.

Pa pojdemo po vrsti. Za izhodišče si bomo vzeli Završniško jezero, do katerega pridemo skozi Žirovnico, kjer sledimo oznakam za Završnici in Valvazorjev dom pod Stolum. Kjer se cesta odcepi proti koči, nadaljujemo naravnost in parkiramo pri jezeru. Gre za umetno akumulacijsko jezero, ki pa z leti postaja vedno lepše urejeno, ob njem je tudi veliko parkirišče.

Od parkirišča se čez jez usmerimo proti jugu in s pomočjo redkih oznak in slabo sledljive poti dosežemo greben, kjer pa pot postane očitna in smer enostavna – samo naprej po grebenu. Greben je širok in omogoča udobno hojo, ki le mestoma postane zahtevnejša in je treba poprijeti za kak klin, jeklenico ali skalo, da se potegnemo naprej. Večinoma po pote-

Zahtevnost poti: delno zahtevna
neoznačena pot

Vzpona: 3 ure

Sestop: 2 uri

Višinska razlika po poti: 520 m.

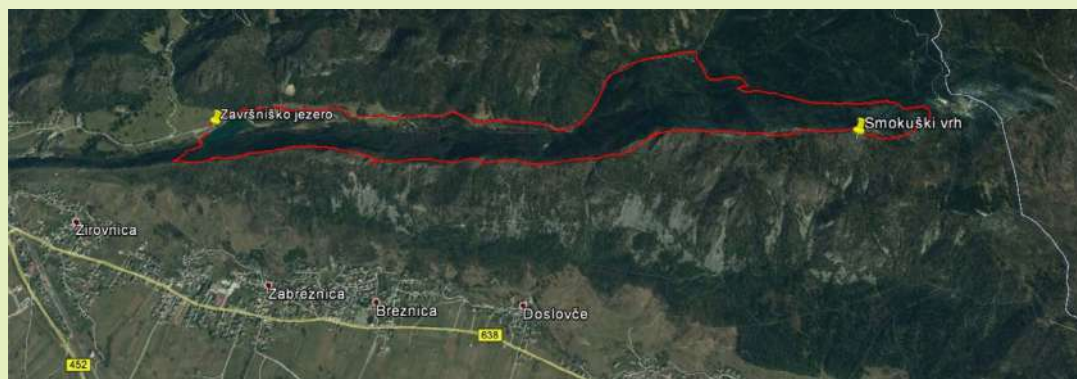
Primeren čas: pomlad in jesen, poleti pa zaradi vročine in kač odsvetujem

ka v redkem gozdu, mestoma pa se odprejo čudoviti razgledi na obe strani: na eni strani vidimo Julijske Alpe in celotno dolino Save tako proti Jesenicam kot južno proti Kranju, na drugi strani pa poteka od nas kar precej višji glavni greben Karavank: vidimo Stol, kasneje pa tudi Vrtačo in Begunjščico.

Na grebenu lahko naštejemo kar osem vrhov, predno dosežemo zadnjega, Smokuškega, kar pomeni da se pot ne vzpenja stalno, ampak se nekaj časa tudi spuščamo. Na nekaj mestih so na grebenu postavljene klopce za oddih. Sam Smokuški vrh je neizrazit, je pa razgleden.

Ker sem sam ljubitelj krožnih tur za sestop svetujem sestop proti izhodišču v dolino Završnice po slabših oznakah in gozdni cesti, pri čemer se bomo težko izognili vsaj kakšnemu odseku, kjer ne bomo povsem prepričani ali smo na pravi poti. Ob povratku lahko obiščemo tudi Titovo vas, kjer je bil v zadnji zimi med 2. svetovno vojno skrivni tabor partizanov in se nahaja tik pod vrhom Smokuškega vrha. Zadnja leta so vas lepo obnovili in uredili oznake iz Završnice. Sledi samo še spust po dolini do našega izhodišča, za hrabre pa tudi kopanje v jezeru.

br. Matej Nastran



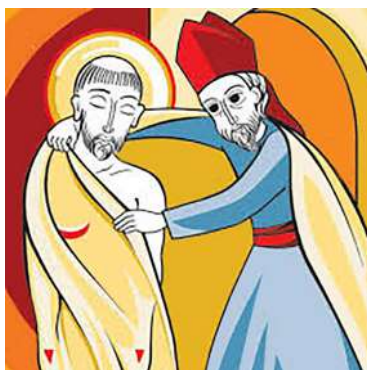
Spoznanje resnice

Ob besedi resnica me velikokrat spomini odnesejo v otroška leta. Krmarjenje med resnico in lažjo, pa čeprav tako majhno, ki jo boš povedal staršem, učiteljem, sovrstnikom..., da boš jo odnesel najbolj poceni, je mnogokrat vsakdan otroka, ki odkriva svet okoli sebe. In kako pomembno je okolje, ki poskrbi, na katero cesto se bomo usmerili v času fizičnega odraščanja in kasneje zgolj osebnostnega odraščanja. Spominjam se tudi, kako težko je včasih povedati resnico, ker je niti sama dobro ne poznam. Zato imeti resnico od nas zahteva iskanje.

Iskati resnico pa od nas zahteva delo. Delo zahteva odrekanje in trud. Le zamišljamo si lahko, koliko truda sta v iskanje in sledenje resnici vložila sv. Frančišek in Klara. Sv. Frančišek je to zelo jasno pokazal vsem, ko se ni pokoril svojemu zemeljskemu očetu. Peter Bernardone se je zaslepljen z besom obrnil celo na sodišče. A ko so želeli Frančiška privedi, da bi se zagovarjal, jim je le preprosto odvrnil: "Po Božji milosti sem postal svoboden človek in služabnik Najvišjega. Ni mi treba več ubogati mestnih očetov." Ko je šla sodba še naprej, so Frančiška privedli pred škofa in on pred vsemi navzočimi odvrže svoja oblačila, sleče celo spodnje perilo in jih vrže v očetovo naročje. Tam ostane popolnoma nag. Tak, kakršnega ga vidi naš Nebeški Oče, ta, ki je večna resnica. In takšnega Boga se oklene sv. Frančišek in pred množico vzklikne: "Odslej bom lahko svobodno rekel: Oče naš, ki si v nebesih."



Frančišek je bil večkrat deležen milosti spoznanja evangelijske resnice. Ko je nekega dne pobožno sledil maši na čast apostolov, je prisluhnil evangelijskemu odlomku, v katerem Kristus pošilja svoje učence in jim razloži načelo evangelijskega življenja z besedami: 'Ne oskrbujte se ne z zlatom ne s srebrom in ne z bakrom v pasovih, ne s popotno torbo ne z dvema suknjama ne s sandali ne s palico (Mt 10, 9-10)'. Nenadoma je, poln neizrekljivega veselja, vzkliknil: 'To želim; po tem hrepenim z vsem srcem!' Sezul si je čevlje, odvrnil popotno palico, torbo in denar. Zadovoljil se je s preprosto tuniko, vrgel stran pas in ga nadomestil s kosom vrvi. Vso svojo pozornost je usmeril v to, kako bi v polnosti udeležil besede evangelija.



Kaj nas Frančišek preko tega uči? Naš Oče v nebesih, ki se nam razodeva po evangeliju, nam ves čas podaja resnico; resnico, ki nas vodi k njemu in nam s svojimi spodbudami pomaga, da mu sledimo. Sledimo mu v uboštvu, ki dandanes ne pomeni ravno dobresedno vreči stran oblačila. Nas pa opominja na to, da naj si ne nabiramo izobilja in zakladov na zemlji. Naj ne kopičimo, temveč delimo. Naj ne zavržemo temveč ponovno uporabimo. In ja, takšno resnico iskati, ni vselej lahko. A tolaži nas resnični Bog, ki pravi: »Moj jarem je prijeten in moje breme je lahko (Mt 11, 30)«.

Mojca Špende

Dar zaupanja

Tilen, ali se lahko predstaviš...

Tilen Vesenjāk, kristjan, Slovenec, oče, mož, sin, vnuk, prijatelj in pravnik.

Kakšni so spomini na tvoje otroštvo in odrasčanje?

Imam to srečo in blagoslov, da zelo lepi. Kljub temu, da sem odrasčal v mestu (Ljubljana - Šiška), kjer bi naj pregovorno veljalo, da so osebni odnosi manj pristni, sam s tem nisem imel težav. Osnovnošolska skupnost je bila super, s sošolci smo se zelo dobro razumeli in imel sem občutek, da smo resnično »rasli skupaj«. Prehod na gimnazijo je bil malce bolj »turbulenten«, če lahko temu rečem, saj me je Bog šele po enem malem ovinku pripeljal na pravo šolo zame in sicer na Gimnazijo Źelimiļje, kjer sem spoznal tudi svojo Źeno Manco.

Kako si spoznaval, kaj je resnica?

Resnico sem v prvi vrsti spoznaval preko ljudi, ki mi jih je Bog pripeljal v moje Źivljenje in preko vzgoje mojih staršev. Nedvomno je pustil name zelo velik pečat naš Źupnik Igor Dolinšek (Źupnik Źupnije Ljubljana – Koseze), ki nam je Resnico predstavil tako iz teoretičnega vidika kot tudi iz praktičnega. Zelo veliko mi je pomenil občutek, da je bilo Źupnišče za nas mlade drugi dom, on pa kot naš drugi oče, za kar sem mu še danes hvaleŹen.

Ali ti je tvoja druŹina pri tem pomagala?

TeŹko rečem, kakšen bi bil moj pogled na vero in Resnico danes, v kolikor ne bi imel podpore za kršćansko Źivljenje v prvi vrsti s strani staršev, zato lahko samo rečem, da, seveda. Velik vpliv so imeli tudi moji stari starši, ki so predstavili vero tudi kot



dediščino druŹine (oz. identiteto), ki jo prenašamo iz roda v rod.

Kakšni so spomini na srednjo šolo? Kako te je oblikovala?

Na srednjo šolo imam malce mešane spomine. Vsekakor je bilo obdobje lepo, čeprav teŹko rečem, da brezskrbno. Ko sem bil v tretjem letniku, je povsem nepričakovano umrla moja mami, kar je bila velika preizkušnja za nas kot celotno druŹino. Vsekakor me je pa srednja šola oblikovala v samostojno osebo, ki mora sama sprejemati odločitve in prevzemati odgovornost.

Kako si se odločal za nadaljnji študij?

V prvi vrsti sem razmišljal o svoji nadaljnji zaposljivosti, hkrati pa tudi o svojih interesih. Pravo mi je bilo po obeh ključih dobra opcija.

Potrkal si na vrata Źupnišča v Vipavskem KriŹu? Zakaj pot na Primorsko... Rekli smo ti kar »študent«...

Res je, del svojega pravnega študija sem opravil v Novi Gorici. Takrat je bil to zame zopet nov izziv, saj se je zdelo meni kot Ljubljančanu, ki je navaŹen, da ima vse blizu (v radiju nekaj kilometrov), kar daleč. Kmalu se je izkazalo za nasprotno, da razdalje niso bile nobena teŹava.

V tistem letu sem bil spomladi na Źupnijskih duhovnih vajah v Vipavskem KriŹu in sem si mislil, da se bo morda Źe našel kak prostor (soba) tudi



zame, zato sem poklical na internetu objavljeno telefonsko številko. Bil sem presenečen, da čeprav se nisem z nikomer osebno poznal, niti od nikogar prejel priporočila, bil deležen neizmernega zaupanja. Da neznancu ponudiš na lepe oči stanovanje, moraš biti res zelo zaupljiv. Še danes sem kapucinom in br. Vlado izjemno hvaležen za to.

Nekega dne smo s kolesi začeli skupno pot proti Assisiji? Kako si jo doživljal?

Veliko ljudi mi je pred odhodom pot odsvetovalo, ker nisem bil kondicijsko dobro pripravljen. Izkazalo se je, da je bila fizična pripravljenost najmanjši problem. Na poti do cilja mi je namreč sedemkrat počila zračnica, pri čemer smo ob njem vsakokratnem popravilu točno preverili, kje bi lahko nastala težava, a vseeno neuspešno. Pot smo kljub tem zapletom uspešno prevozili.

Vseeno so ostali predvsem lepi spomini. Bil sem navdušen nad lepoto nekdanje magistrale, kjer sem dejansko prvič videl določene kraje o katerih sem prej zgolj poslušal. Lepa izkušnja je bila obisk Dolgega otoka, prečkanje Jadranskega morja in nočitve na ladji in kolesarjenje po Italiji.

Največja preizkušnja je bila ravno vožnja po Italiji, saj se je mislim da 5. dan vožnje pot zelo vlekla, ceste kar ni in ni hotelo zmanjkati. Kljub naporom (predvsem psihičnim) smo pot zaključili na enem najlepših krajev na vsej poti in sicer na prelazu, od koder smo se potem spustili v Umbri-

jo. Kar naenkrat so se nam ob vzponu nanj pred nami odprla prostrana polja sončnic. Večer smo pa zaključili z nočitvijo pod dolgim napuščem poštno poslovalnice, ki je dejansko obratovala zgolj tisti dan, ko so upokojenci dobili pokojnino in še kak drugi dan.

Izkušnja je bila tako zelo celovita: preizkusili smo svoje fizične in psihične meje. Najbolj dragoceno sporočilo in nauk vse poti pa je bilo ZAUPANJE. Spoznal sem, da moramo biti v življenju včasih bolj spontani, da ne smemo od Boga zahtevati točnih koordinat za naš vsak nadaljnji korak in predvsem, da moramo zaupati v Božjo previdnost.

V teh letih in še prej si že poznal Manco, s katero sta danes skupaj na poti. Za današnjega mladega kar zgodaj in to resno... Kdaj se je začelo?

Z Manco sva postala par leta 2008, ko sva bila v tretjem letniku srednje šole (bila sva sošolca). Bilo je zelo zanimivo zlasti zato, ker sva si bila precej različna, a se očitno res ravno nasprotja najbolj privlačijo.

S poroko nisi odlašal do zrelih let... Kaj te je pripeljalo do odločitve?

Do te odločitve me je pripeljalo več dejavnikov. Želel sem živeti kot pravi kristjan, to pomeni, da če si par in želiš živeti s partnerjem skupaj, skleneš sveti zakon, ki je v Katoliški cerkvi povzdignjen v zakrament. Seveda je bila odločitev sprva malce



težka, ker sva bila pri najinih dvaindvajsetih letih ena izmed prvih najinih kolegov, ki so stopil na pot zakonskega življenja in je zato včasih primanjkovalo moralne podpore. Nikakor pa je ni manjkalo v najinih družinah in med najinimi pravimi prijatelji.



Veliko skrb so predstavljale tudi finančne okoliščine, konec koncev, ko sva se leta 2013 odločila, da se bova naslednjo pomlad poročila, je bila v državi še kar velika gospodarska kriza, ki se je kazala zlasti v pesimizmu naše mlajše generacije. Priznati moram, da me je takrat kar skrbelo, kako bo z iskanjem zaposlitve, ki bo nastopila po koncu študija itd. Pozabil sem na zelo pomembno sporočilo Assisija, ki je v zaupanju v Božjo previdnost.

Na koncu so se izkazali vsi strahovi za nesmiselne, saj se vedno za vse najde rešitev.

Postal si pravnik, saj si se odločil za iskanje resnice in pravice in da se za druge trudiš, da bi jo dosegli. Kako je potekala tvoja nadaljnja pot?

Takoj po poroki sem dobil ponudbo za delo v odvetniški pisarni. Takrat sem zopet začutil tisti občutek, da res Bog skrbi zame, saj te ponudbe nisem pričakoval. To se je zgodilo zgolj nekaj tednov po poroki. Izkušnja je bila zelo dragocena. Nato sem svojo pot po zaključku študija nadaljeval kot sodniški pripravnik na Višjem sodišču v Ljubljani.

Kaj ti pomeni družina, ki je danes toliki mladi ne zmorejo ustvariti?

Družina mi pomeni varen pristan, kjer si brezpogojno sprejet, z vsemi svojimi dobrimi, kot tudi



slabimi lastnostmi. Hkrati ti predstavlja ogledalo, ker lahko v njem kaj hitro uzeš svoje napake (če jih seveda želiš videti). Predvsem pa je velik blagoslov, ki ti omogoča stik z realnostjo in normalnostjo, recimo temu kar z zdravo kmečko pametjo, ki je danes zelo primanjkuje.

Kakšna je danes tvoja poklicna pot in kako se srečuješ z resnico?

Trenutno delam kot pravni svetovalec Slovenske škofovske konference in tajnik Fakultete za pravo in poslovne vede, ki deluje pod okriljem Katoliškega inštituta. Vesel sem, da lahko opravljam svoje delo, ker v njem ne vidim samo opravljanje nekakšne službe, ki jo vsi potrebujemo za naše preživetje, pač pa nanjo gledam tudi kot na svoje poslanstvo. Vsekakor pa bi to težko zatrejal, če ne bi imel tako dobrih nadrejenih, kot jih imam.

Resnica je vrednota za katero se vsi mi (tako na SŠK kot tudi na Katoliškem inštitutu) prizadevamo. V Sloveniji se resnica velikokrat le počasi razkriva, saj ji marsikdo ne želi pogledati v oči, ker je lahko tudi boleča. Veliko je pa na žalost prisotnih tudi kvazi prinašalcev resnice, ki jih bolj kot ona sama, zanimajo njihovi lastni interesi.

Kako naj se vsak od nas trudi za resnico?

S svojim zgledom in načelnostjo.

Povej nam kakšno zanimivost iz tvojega življenja, ki je še ne poznamo?

Od mojega bivanja v Vipavskem Križu naprej sem vzljubil burjo, Vipavsko dolino in Kras, tako da se rad vračam v te kraje...

Kaj bi priporočil današnjim mladim, ko se odločajo za ljubezen, poklic, kariero?

Ko te Bog pokliče na svojo pot ni nikoli pravi trenutek, vedno lahko najdemo tisoče izgovorov. Pomembno se mu je prepustiti, pri tem pa vedno loviti ravnotežje med vero in razumom.

Pogovarjal se je br. Vlado Kolenko



Vsakega od nas kliče sam Bog. Kliče nas v življenje, kliče nas po imenu. Kliče nas po svoji besedi, kliče nas tudi v večno življenje. Odgovarjamo na ta klic, ker smo Njegova podoba, včasih bolj ali manj zavestno, na različne načine: tam kjer smo, kakor smo ...

Mene je poklical v življenje na Poljskem, kot 5. otroka in seveda nezaželenega. Vem, da so bile razmere težke, mami so ponujali splav. Ampak vseeno sem se rodila in kot najmlajši otrok sem postala mala kraljica. Vsi so me imeli radi in počutila sem se zelo varna, doma v mojem mestecu, šoli, gimnaziji. Nikoli nisem manjkala na prireditvah, različnih zabavah in mladostnih igrah. Iz mojega otroštva in mladosti mi ostajata dve barvi: zelena in modra in odprte roke v življenje, polne poljskih rož.

Pred maturo sem začutila, da me ima Bog rad. Mene in vsakega človeka. In v meni se je rodila želja, da to povem celemu svetu. Kako, na kakšen način? Takrat je bilo na Poljskem, kot laiški misijonar, težko iti v misijone. Tudi nobenih redovnih skupnosti nisem poznala.

Ko me je katehet vprašal, kaj bom delala po maturi, sem mu zaupala svojo željo. On pa mi je dal naslov sester Frančiškank Marijinih misijonark v Varšavi. Dva tedna po maturi sem potrkala na vrata sester FMM: 24. junija 1974 sem bila sprejeta v postulat in 6. januarja 1975 v noviciat, kljub nasprotovanju moje družine. Pred menoj se je odprla avantura, o kateri nisem vedela nič;

samo to, da me ima Bog rad. Predvsem sem začela spoznavati svetega Frančiška in Boga po Njegovi besedi in različnih študijih. In takrat sem tudi odkrila besede za svoje življenje. Te so iz psalma 139: »Gospod, v dno duše gledaš in me poznaš, ti si me vsega ustvaril, oblikoval si me v materinem telesu. Hvalim te, ker sem tako čudovito ustvarjen, ker so tvoja dela čudovita ...« in še iz knjige preroka Izaija 49,15: »Mar pozabi žena svojega otročiča in se ne usmili otroka svojega telesa? A tudi če bi ona pozabila, jaz te ne pozabim.«

Te besede so mi dale prepričanje in gotovost, da je Bog moj Stvarnik, njemu pripadam in k njemu grem po poti vsakega dne tam, kamor me On kliče. Vem samo, da moram vsak dan zaupati mojemu Bogu, ki je čista Ljube-



zen. Nekoč sem dobila pismo iz Rima, da sem poslana v Kongo Brazzaville, da so razmere zelo težke, ker je vojna, ampak da čakajo na moj odgovor. Takrat je strah objel moje telo in dušo, ker sem se zavedala, da ne grem na počitnice, ampak da moram živeti in ljubiti ljudi in vse, kar bo, in naj – ne po mojih besedah, ampak po mojem življenju – kdo spozna, da je Bog Ljubezen. Takrat sem ugotovila, da jaz tega ne zmorem, kdo sploh sem? In Gospod, moj Stvarnik, moj Oče, moj Rešitelj, moj prijatelj mi je prišel na pomoč s svojo Besedo in mi je rekel, parafraziram Iz 49,1-6: »Jaz sem te poklical ob rojstvu, sem ti dal ime že v materinem naročju ... sem tvoj Bog in tvoja moč ... postavim te za luč poganskim narodom ...« in Ps 70: »Jaz sem tvoja zavetna skala, tvoj grad, sem tvoje upanje od tvoje mladosti ..., od naročja tvoje matere sem tvoj varuh.« Te besede so mi dale moč in veselje in preživela sem 10 let v Afriki, v Kongu Brazzaville. Tam je bilo vse, česar sem se bala: vojna, pomanjkanje vode, malarija itd ... Ampak najpomembnejše je, da me je Bog držal za roko. Kakor drži mene danes, ko živim v Celju in vsakega od nas, ko mu zaupamo. Bog kliče danes – zaupaj Mu! Pred teboj odpira življenje, kakršno je mogoče samo z Njim ...

s. Grazyna Mech



Dopolnilni pouk za otroke

Konkretna izkušnja solidarnosti je aktivnost dopolnilnega pouka, ki jo v tukajšnjem samostanu v Casalpusterlengu organizira Frančiškov svetni red. Ob vsem tem pa še zraven pomaga kar 40 prostovoljcev, ki prihajajo iz različnih vetrov. Le-ti imajo veliko željo po razdajanju, preko različnih načinov usposabljanja mladih. Vsi ti prostovoljci se pri pomoči otrokom izmenjujejo, kakor pač zmorejo.

Casalpusterlengo je kraj, ki se nahaja približno štirideset kilometrov jugovzhodno od Milana ter šteje okoli štirinajst tisoč prebivalcev. Bratje so tukaj navzoči že več stoletij in sicer že od leta 1570. V tistih letih namreč, natančneje leta 1574, naj bi se v tem kraju zgodilo več prikazanj Device Marije z detetom Jezusom v rokah, ob njej pa naj bi tukajšnji domačini v nekakšnem sprevodu ali procesiji videli vrsto kapucinov, ki romajo k Božji Materi. Od takrat naprej so ljudje tudi sklenili, da se bo na tem kraju prikazovanj ustanovil kapucinski samostan. V Marijinem svetišču je

med drugim pokopan Božji služabnik, kapucin Padre Carlo Maria d'Abbategrasso (1825-1859), ki je zadnji dve leti svojega kratkega življenja preživel prav v tem samostanu. Znan je predvsem po svoji preprosti ponižni drži. Kljub temu, da je sicer postal brat duhovnik, ni nikoli dokončal študija, zato tudi ni smel javno maševati, pridigati ter spovedovati. Večkrat je prav zaradi šibkega zdravja moral ponoviti noviciat. Tako je svoja zadnja leta redovnega življenja preživel v tem samostanu, kjer so se k njemu vsak dan zatekale množice ljudi, proseč njegovega blagoslova na priprošnjo Kapucinske Marije. Trenutno je odprt tudi postopek za njegovo beatifikacijo. Bratje tega samostana so pred 50 leti sprejeli tudi župnijsko pastoralno službovanje. Danes je v samostanu 5 bratov, z menoj vred nas je 6. Jaz sem se jim pridružil v teh 4 mesecih. Poleg samostanskega življenja ter utrinkov v svetišču, je tukaj moč začutiti vrvež župnije, ki sicer pokriva ozemlje približno 6.000 ljudi. V sami župniji so seveda veroučne skupine, prvoobhajanci, birmanci ter tudi mladi, ki se po sami birmi pripravljajo na izpoved vere. Potem so tu še zakonske skupine, Frančiškov svetni red, prostovoljci mladinskega centra (baristi), nogometni in odbojcarski klub kapucini v različnih kategorijah. Na kratko vam



bom predstavil tukajšnjo karitativno-pastoralno dejavnost, ki jo bratje preko prostovoljcev nudijo otrokom in mladim, s ciljem, da bi le tem pomagali pri delu za šolo ob različnih predmetih in šolskih obveznostih.

V zadnjem šolskem letu je tako vsak petek in soboto popoldan v kapucinske prostore verouka zahajalo kar 33 osnovnošolskih otrok. Vsak od njih seveda s svojimi specifičnimi problemi, a obenem z željo po rasti ter novem spoznavanju učne snovi. Ti otroci in mladi po večini nimajo italijanskega izvora, ampak so v velikem številu primerov iz neevropskih dežel kot npr. iz Maroka, Senegala, Romunije, Tunizije, Kitajske, Indije... Tem otrokom in mladim tukajšnja organizacija prostovoljcev omogoča precej cenejši ali celo zastonski nakup že rabljenih šolskih učbenikov in knjig in vseh ostalih šolskih potrebščin. Konkretna pomoč socialno šibkim družinam je torej mogoča ravno zaradi zbiralnih akcij rabljenih šolskih učbenikov ter tudi sredstev, ki so zbrana ob prodaji peciva na cerkvenem trgu. Dopolnilni pouk je v tej župniji karitativna dejavnost v razvoju. Vsi, prostovoljci, mladi, študenti so mnenja, da je sama dejavnost zelo pozitivna za osebno duhovno rast, tako kot pravijo nekateri izmed njih: »Sem se pride z namenom po razdajanju, a na koncu se vrne domov še bogatejši kot prej«.

Ta dejavnost je tukaj v tem kraju velik potencial, saj kot posledica privede v mladinski center (oratorij) številne osebe, obenem pa predstavlja ogromne mejnike razvoja: za otroke, ki že obiskujejo dopolnilni pouk, bi se lahko naknadno organizirale ustvarjalne in ostale delavnice. Ravno zato, ker imajo prav ti mladi bolj pogosto večje potrebe po samih odnosih ter pozornosti, kot pa po takojšnjem soočenju s tem, kar je potrebno narediti za šolo. Dopolnilni pouk pri kapucinih išče vedno znova nove prostovoljce, ki sami po sebi ne



potrebujejo visoke izobrazbe ali kvalificiranosti, temveč samo voljo dati se na razpolago in podarjati svoj čas. Pogosto so namreč domače naloge ter učenje priložnost za še večje zbliževanje in dialog. So tudi priložnost, da lahko določen mladostnik preživi svoj čas z neko osebo, odprto za njegove stiske in težave, odprto za pomoč. Sama aktivnost torej poteka 2 dni v tednu, po navadi ob petkih in sobota, od 15. pa do 16.30 ure.

Številni prostovoljci, študentje, z veseljem pripovedujejo, da je ta dejavnost povsem človeška in medodnosna izkušnja in da so lahko v preteklem letu videli številne učence, ki jim je pri učenju zrasla samopodoba. Prioriteta te karitativno-pastoralne dejavnosti je pomoč pri delu za šolo, pomoč pri opravljanju domačih nalog. Obenem pa je nudena opora in sprejem otrok in mladih na povsem človeški način, s ciljem, po večanju njihove samopodobe in prijateljstva. Konec koncev sem ne pridejo samo najslabši šolarji in učenci z nizkimi ocenami, prav nasprotno. Številni med mladimi, ki obiskujejo dopolnilni pouk, so dobri in pametni učenci, ki ne potrebujejo veliko časa za učenje. Tisto, kar zares iščejo in kar bi zares lahko bistveno pripomoglo k njihovi še višji samopodobi, je prav nekdo, ki jim stoji ob strani.

br. Jožef Mezeg

Postfaktična doba

Ko Slovenec zapusti meje svoje države, razen morda v zamejstvu, zapusti tudi okolje materinega jezika. Ne tako kot Francoz ali na primer Anglež, ki lahko tudi v tujini ostaneta v svojem jezikovnem okolju. Za vse pa je stik s svojo domovino danes zelo olajšan. Tako tudi sam spremljam novice slovenskih medijev prek spleta. Razdalja in več izbire sta mi prinesli nova spoznanja o medijski kulturi v Sloveniji. Namreč, spoznal sem vprašljivo zanesljivost medijev, ki sem jih prej imel za kakovostne. Za globlje razumevanje tega, je bil zame koristen razmislek o medijski resnici danes. Živimo v dobi, ki je v zadnjih letih dobila poimenovanje: »Postfaktična doba« (to slovensko obliko poimenovanja je kot najustreznejšo predlagala Terminološka sekcija na SAZU). Ne vem, če vam je poznano. V Franciji se uporablja izraz »ère post-vérité«, v angleščini pa zgolj »post-truth«, postresničnostna doba. Za kaj gre?



Po terorističnem napadu na Dvojčka leta 2001, so se pojavile številne teorije zarote, ki so svojo odmevnost večale na takrat še mladem spletu. Petnajst let pozneje, po uspehu referendumu o Brexitu, pa je bilo veliko vprašanje, koliko je na omahujočega volivca vplivalo zavajanje politikov. Pravih raziskav o tem ni bilo narejenih, dejstvo pa je, da so nekateri voditelji stranke Vote Leave na predreferendumske kampanji vztrajno ponavljali,



da članstvo v EU Združeno kraljestvo stane vsak teden 350 milijonov funtov. Ob tem pa zamolčali spotakljivi britanski rabat v EU in še več drugih ugodnosti za državo. Po uspešnem referendumu so priznali zavajanje, toda zase zavrnilo politično odgovornost. Le malo zatem je v ZDA uspel zmagati Donald Trump, znani milijarder in televizijski obraz, po predsedniški bitki, ki jo je vodil na svoj ekscentrični in nemalokrat žaljiv način. S tem se je izraz »postfaktična doba« dobro uveljavil, ne pa tudi njegova definicija. Težava je globlja, saj kot družba nimamo skupnega razumevanja resnice. To je izvorno religiozna in pozneje filozofska tema. V zahodni družbi se je v srednjem veku na krščanskih temeljih uveljavilo razlikovanje med dejstvom in resnico. Učili so, da ima človek naravno sposobnost spoznavanja dejstev, spoznavanje resnice pa mu je dano od Boga kot milost. Za sprejem te so potrebni čas, potrpežljivost, ponižnost, vera v Boga. Namesto tega pa je zahod izbral sekularizacijo, revolucijo in znanost. Slednja je prinesla tehnološki razvoj, veliko informacij in veliko podob. In s prevlado kapitalističnega družbenega sistema v dvajsetem stoletju, je celotna globalna družba postala marketinški spektakel. V njej je čustveno odzivanje pomembnejše od dejstev. To velja za vsa področja življenja, najbolj pa se vidi v politiki. Ta je postala bojišče za uveljavljanje najbolj čudnih želja posameznikov. Na čustva pa igrajo tako z leve kot z desne. Ko se dejstvom dela silo, seveda boli glava. Nisem prepričan ali nas boli že dovolj. Zagotovo pa



smo ob današnjem vsesplošnem nezaupanju do avtoritet resnice poklicani, da ne ostanemo z rokami v žepu, ampak prispevamo svoj delež. Ko se družba dere na vse strani, je to priložnost, da se vedno znova vrnemo k dejstvu. Pri tem nam ni treba biti redukcionistični. Spomnimo se, da smo čustvena bitja in da brez njih niti ne razumemo svojega ravnanja. K resnici o sebi raje sprejmemo še duhovno dimenzijo. Kristjani imamo posebno odgovornost, saj kličemo na pomoč Svetega Duha. Ponižno se mu izročimo in sprejmemo njegove navdihe. Nenazadnje pa smo kristjani deležni še enega pomembnega daru: občestva Cerkve. Sinodalna resnica Cerkve je od Boga po človeku in ji gre za skupno dobro. Skupine v Cerkvi, mladi in stari, tudi Frančiškovi bratje in sestre, imamo dar, ki ga darujmo svetu. Celostno, v ljubezni in resnici, iščimo resnico in prispevamo svoj delež k bolj resničnem jutri.

br. Mitja Marija Ponikvar

Kdo si ti?

Pod tem naslovom so potekale duhovne vaje za birmance, ki smo jih letos izpeljale skupaj tri mariborske župnije – Sveto Rešenje Telo, Sveti križ in Sveti Jožef. Prvi vikend po novem letu smo se tako dobili v Slomškovem domu blizu Maribora, ki nam je ponovno nudil prijeten in udoben dom. Ker prazen žakelj ne stoji pokonci, je za tehnično plat druženja poskrbel župnik Franček in treba je priznati, da je takoj, ko je prinesel tudi Nutello, hrana prišla zelo blizu popolnosti. Tako smo imeli res dobro podlago za to, da smo se lahko med seboj kar dobro spoznali, hkrati pa precej časa namenili temu, da smo spoznavali sami sebe in odkrivali, kjer v našem življenju nam vera koristi in kdo je sploh za nas Bog. Ob naši katehistinji iz Studencev, Fani, smo lahko slišali tudi izkušnje obeh župnikov – Frančka od sv. Rešnjega Telesa in Tončka od Svetega Križa (Kdo bi si mislil, da se z njima da pogovarjati o čisto vsakdanjih stvareh!), nagovoril pa nas je tudi animator Tine, ki je vmes povedal marsikaj zanimivega o Kitajski, kjer je bil pred nekaj tedni – ste vedeli, da lahko tam v šoli po malici tudi spiš, ali da so govorice o katastrofalno onesnaženem zraku v kitajskih mestih čisto resnične?

Vmes smo si pogledali film o krotanju zmajev, imeli popoldanski sprehod do bližnje kapelice nad Mariborom, odkrili navdušenje za igro s kartami ligretto in pripravili sodelovanje pri sveti maši, ki smo jo praznovali ob koncu duhovnih vaj z našimi starši.



Kar prehitro sta minila ta dva dneva in domov smo odhajali z obljubo, da ostanemo povezani. In za zadnja dva mesec velja, da se stiki niso prekinili, za kar skrbimo preko interneta, skupaj pa smo bili tudi že v kinu. Fino je bilo!

Birmanci iz Studencev

Peš romanje po Sveti Deželi

»Gospod, spet odhajamo na pot. Gremo tja, kjer si hodil Ti. Iskali bomo Tvoje poti. Gremo tja, kjer si živel Ti, iskali bomo Tvoje sledi. Gremo tja, kjer si govoril Ti. Poslušali bomo tvoje besede in gledali skozi Tvoje oči. Pojdi z nami tudi Ti, Gospod. Bodi Ti naša pot!«

Tako smo molili, preden smo se v februarju letos odpravili na dolgo peš romanje po Sveti deželi. 11 se nas je zbralo: 6 odraslih skavtov iz Bovca, Ribnice in ljubljanskih Fužin, naš duhovni vodja g. Bogdan Vidmar, tudi skavt in duhovni pomočnik na župniji v Bovcu in 4 Jakobčki: zakonski par Bernarda in Matjev iz Ribnega pri Bledu, Jelka iz Turjaka in Marija iz Vidma-Dobrepolje.

Iz beneškega letališča Marco Polo smo odleteli na letališče Ben Gurion v Tel Aviv, se z vlakom odpeljali do Haife, kjer smo si oprtali naše nahrbtnike in se z Božjim varstvom in z Njegovo navzočnostjo podali na

pot. Peš smo se odpravili na goro Karmel do Elijeve votline in po Erdrelonski dolini smo prišli v Nazaret. Doživeli smo judovski sabbat, šli v baziliko Marijinega oznanjenja, v cerkev sv. Jožefa in nadangela Gabrijela. Šli smo naprej mimo Naina in se povzpeli





na goro Tabor v cerkev Jezusovega spremenjenja. Potem smo šli mimo Sefforisa naprej v Kano Galilejsko, kjer sta naša zakonca v cerkvi obnovila svoje zakonske obljube. Mimo Illaneye smo prišli v Arbel, ki je znan po ruševinah ene najstarejših sinagog na svetu. Vzpeli smo se v naravni rezervat, kjer se nam je odprl prekrasen pogled na Galilejsko jezero. Na vrhu se je odprl pogled na celotno Galilejo, reko Jordan in zloglasno Golansko planoto. Naprej smo romali v mesto Tiberija, ki ga je dal sezidati Herod Antipa. Šli smo naprej v Tabgho, na Goro blagrov in naprej v Kafarnaum in Corasim.

Tri dni smo se ustavili v Jerihi, ki je najstarejše mesto na svetu, šli do reke Jordan, na kraj Jezusovega krsta, kjer smo obnovili naše krstne obljube. Šli smo tudi do Mrtvega morja in najbolj pogumni so šli ležat na njegovo gladino. Povzpeli smo se tudi na veličastno judovsko Masado. Ogledali smo si tudi Qusar al Yahud, Kfar Adumim v Betaniji in skozi Betfagro poromali v Jeruzalem, kjer smo ostali 4 dni, da bi si lahko ogledali vse znamenitosti tega veličastnega mesta: Cenacolo oz. dvorano zadnje večerje, bazili-

ko Božjega groba, vrt Getsemani in Oljsko goro, zid judovskega objokovanja, cerkev Marijinega zaspanja, baziliko Marijinega vnebovzeta in v petek ob 15h molili s frančiškani Križev pot po ulicah mesta.



Spali smo v hostlih ali privatnih *Guest Hausih*. Če smo imeli priliko, smo si sami skuhalo večerjo in pripravili zajtrk. Vsak dan smo imeli sv. mašo, vsak dan smo hodili eno uro v tišini in premišljevanju, zmolili





rožni venec in angelovo češčenje in ob 15h popoldne še rožni venec Božjega usmiljenja. Vsak dan smo brali in poslušali odlomke iz svetega pisma. V romarski potni list smo pridno nabirali žige.

To romanje smo doživeli kot posebno bogate duhovne vaje, poglobili smo našo vero, se naučili živeti v skupnosti in potrpeti drug z drugim. Bogu hvala za vse te milosti.

Ester Srdarev, slike: Jelka Škrlič



Svetovni molitveni dan žensk

Letošnji svetovni molitveni dan so pripravile ženske iz afriške republike Zimbabwe. Ime pomeni »hiša kamnov«. To je celinska država, ki leži v južnem delu afriške celine, med rekama Zambezi in Limpopo ter svetovno znanimi Viktorijinimi slapovi. Zimbabwe meji na severu na Zambijo, na jugu na Južnoafriško republiko, na vzhodu na Mozambik in zahodu na Bocvano. Ima približno 16 milijonov prebivalcev. Glavno mesto je Harare, uradni jezik pa angleščina, ki ga sicer govori zelo malo prebivalcev, saj imajo še celo vrsto drugih lokalnih jezikov in narečij.



»Zimbabvejski molitveni večeri« pa so se v teh dneh odvijali po celem svetu in tudi v številnih krajih v Sloveniji: v Ljubljani, Mariboru, Kopru, Velikih Laščah, Mariboru, Kamniku, v Rogaški Slatini in v Hiši kruha v Sv. Duhu pri Škofji Loki.

V Ljubljani smo se zbrali v petek, 7. marca, zvečer ob 19h v evangeličanski cerkvi Primoža Trubarja na Gospodsvetski ulici, na ekumensko bogoslužje in molitev za Zimbabve. Prijazna cerkev se je hitro napolnila z verniki in drugimi obiskovalci in skupina slovenskih prizadevnih žena in deklet, ki se je že kar nekaj časa pripravljala na to molitev in skrbno prevajala tekste in molitvene obrazce, je lahko začela. Med njimi je bila tudi Etiopijka Saba, ki živi v Ljubljani. Oblečena je bila v čudovito tradicionalno nošo.

Pred oltarjem je bila na mizici zastava republike Zimbabve, košara s sadjem, šopek in veliko ročno izdelanih predmetov iz Afrike. Pa seveda tudi slika, ki jo vsako leto izbere država, ki pripravi molitev in po navadi prikazuje neki dogodek iz Sv. pisma. Letošnjo sliko je narisala zimbabvejska slikarka Nonny Mathe iz mesta Bulawayo.

Letos so molitve povsod potekale pod geslom: »Vstani! Vzemi svojo posteljo in hodi« oz. »Rise! Take your mat and walk.« Iz vsake izrečene besede in molitve je odzvanjalo upanje in vera v boljše življenje vseh ljudi na svetu, ne samo prebivalcev Zimbabveja.

Po bogoslužju so žene iz skupine predstavile poslanstvo in namen svojega dela.

Hvala vsem za izredno lep večer. Naj bodo vse prošnje in molitve uslišane!

Ester Srdarev

Ministranti na enem kupu

17. januarja 2020 smo se ministranti iz nekaterih kapucinskih župnij zbrali v župnišču v Vipavskem Križu. Veliko smo se naučili o sv. Frančišku in sv. Klari. O njima smo si tudi ogledali film. Br. Jakob nam je pripovedoval in nam razkazal fotografije o njegovem bivanju na Madagaskarju.

Imeli smo tudi veliko sprehodov, eden od njih tudi kazenski ob pozni uri, zaradi smeha in hrupa okoli polnoči. V nedeljo smo tudi sodelovali pri sveti

maši. Izdelovali smo opeke v origami tehniki, da smo lahko med evharistijo iz njih sezidali maketo cerkve. Organizirali smo tudi zabavni večer, vendar se ni izšel, kot bi se moral, saj marsikdo ni upošteval navodil, ni poslušal. Vendar smo se vseeno veliko zabavali ter na koncu vikenda veseli in razigrani (nekateri tudi zelo utrujeni) odšli domov. Iskrena zahvala vsem voditeljem in asistentom za izvedbo nepozabnega vikenda.

Andrej Bratašev

Duhovne vaje FO v Kančevcih

Za Frančiškove otroke in animatorje začetek leta ne bi bil enak brez duhovnega vikenda. Tudi letos smo se 17. januarja z različnih delov Štajerske podali v Kančevce, kjer se nas je zbralo 29 otrok, 9 animatorjev in 3 duhovni asistenti. Skupaj smo preživeli čudovit vikend.

V petek so nas v domu toplo sprejeli bratje kapucini. Po nastanitvi v sobe in okusni večerji smo se vsi zbrali v dvorani, kjer smo imeli spoznavne igre in prisluhnili pravilom, ki smo se jih morali držati. Letos so naši telefoni odšli na počitnice v Hotel Mobitel, tako da smo se naslednja dva dni lažje posvetili druženju in molitvi. Razdelili smo se po starosti in vsak svoji skupini določili ime in vzklik. Nato smo si ogledali prvi del dramske igre, v kateri se je sveti Frančišek Asiški odločil, da z bratom Illuminatom odide k Sultanu z namenom, da ga spreobrne. Sledila





je večerna molitev, zatem pa branje pravljič do 23. ure, ko smo v sobah ugasnili luči. Animatorji pa smo se zbrali v jedilnici, kjer smo ob polnočnem prigrizku ovrednotili pretekli in načrtovali prihodnji dan.

Zjutraj smo se kljub mrzlemu vremenu spravili iz postelj ven na jutranjo telovadbo. Po odličnem zajtrku smo nadaljevali zgodbo, v kateri sta Frančišek in Iluminat prišla v sveto deželo, kjer so ju zasegli sultanovi vojaki. Nato smo se po skupinah pogovarjali o naših strahovih, kateri so in kako jih premagujemo. Pri malici so si otroci izbrali 2 izmed 4 delavnic, v katerih so preživeli sledeči 2 uri. Izdelovali smo metuljčke iz volne, zapestnice, obeske, risali stripe in sodelovali pri kemijskih in fizikalnih eksperimentih. Pri tem smo zelo uživali, izdelke pa smo si lahko odnesli domov. Naše lačne želodčke je v jedilnici pričakalo slatno kosilo. Popoldan smo se ponovno zbrali v dvorani in pričeli z veliko igro, v kateri so skupine tekmoval, katera prej pride v nebesa. Na poti so opravljali naloge, pri katerih so morali uporabiti svoje miselne in fizične sposobnosti. Zatem smo si ogledali tretji del igre, v kateri je prvič nastopil Sultan in otroke navdušil z arabskim jezikom. Frančišek ga je uspel prepričati, da lahko v njegovi deželi oznanja katoliško vero. Po katehezi in delu v skupinah, smo imeli večerjo in nato

zabavni večer, kjer smo se pomerili v družabnih igrah. Utруjeni smo se pogrezili v postelje.

Zadnji dan smo se po zajtrku posvetili čiščenju doma, nato pa so nas obiskali starši otrok in se pridružili programu. Najprej smo skupaj poslušali zadnji del zgodbe, po tem pa ločeno prisluhnili katehezi in se pripravili na sv. mašo. Vikend smo zaključili z obilnim kosilom.

Domov smo se vračali nasmejani in napolnjeni s Frančiškovim duhom.

Klemen in Nika Sajko

Kako živeti evangelizacijo - framaši

Prvi petek v marcu smo se v župnijskem domu v Podlehniku na duhovnih vajah zbrali člani vseh slovenskih FRAM (FRAMA - oznaka za Frančiškovo mladino). Začeli smo z večerjo, po njej pa smo se na igriv način razdelili v skupine in med spoznavanjem iskali naše skupne lastnosti. Le-te smo nato predstavili še drugim skupinam in brat Janez nas je uvedel v temo vikenda. Ostal je skrivnosten z nalogo, da izrežemo in zvijemo lepe misli iz Sv. pisma. Dan smo sklenili z večernicami in druženjem.

Sončno sobotno jutro smo pozdravili s hvalnicami in petjem, nato pa nas je brat Janez s kancem in

več humorja spodbudil k razmišljanju o evangelizaciji. Zelo zanimivo je bilo slišati značilnosti posameznih svetopisemskih oseb in kako so pisci prilagodili svoje pisanje glede na ciljno skupino.

Potem smo si v manjših skupinah podelili svoja mišljenja in izkušnje. Tukaj smo res imeli priložnost malce bolje spoznati druge »framaše«. Pri kosilu nas je naša najboljša kuharica presenetila z goro palačink, prosti čas po kosilu pa smo si popestrili z družabnimi igrami, eni bolj, drugi manj divjaškimi (poškodbe so zanemarljive).

Popoldne pa je sledilo presenečenje. Skrivnostni lističi preteklega večera so bili osmišljeni. Ob spremljavi petja jih bomo delili med ljudmi na bližnjem Ptujju. Svojo misijo, da smo mi orodje v Njegovih rokah, smo najprej izročili Bogu in s tem zavedanjem šli med ljudi na ptujske ulice. Odzivi mimoidočih so bili pisani. Od tistih, ki so nas zavrnil, pa do onih, ki so se ustavili in z nami prepevali. Srečali smo tudi del naše skavtske družine, ki je marljivo tekala od točke do točke orientacijskega tekmovanja in smo jim potemtakem v teku predali Božjo besedo. V cerkvi smo v žejne kropilnike natresli lepe misli, da morda tako dosežemo in razveselimo še tukajšnje farane.

Polni doživetih trenutkov smo se odpravili nazaj proti domu, kjer smo imeli skupno adoracijo. Sledil je zabavni večer, kjer smo lahko kot skupina še malo bolj utrdili medsebojne vezi in tekmovali z ostalimi skupinami v prilagojenem Aktivitiju. Večer smo končali še z večernicami in prostim druženjem, pogovori.

V nedeljo smo si dopoldne podelili svoje občutke včerajšnjih srečanj s Ptujčani. Zame je bila to čudovita izkušnja, kjer sem res lahko šla med ljudi s pesmijo in veliko dobre volje, komu sama prebrala misel iz listka, z drugimi poklepeta ali pa jim le izročila delček Svetega pisma, ki ga morda drugače nebi prejel ali sprejel. Po tem skupnem delu in podelitvi smo imeli krajšo puščavo, med katero smo mnogi šli ven in občutili lepoto stvarstva v toplem soncu, vonju po zelenih travnikih, zvončkih v laseh, pogovorih z živalmi na paši.

Ves ta vikend, nova spoznanja, nova ali utrjena prijateljstva, smeh in igro, vse naše želje in hrepene-nja smo pri zaključni maši izročili Bogu, se po kosilu poslovili in pod vplivom vikenda šli vsak na svoj konec naše čudovite Slovenije živeti evangelizacijo. Na faks, v družino, v študentski dom, k skavtom, v župnijo. Vsak po svoje, ampak vsi skupaj.

Valentina Čermel



Romanje v Assisi – za mlade ORIGINALI, NE FOTOKOPIJE

Romanje za mlade v Assisi je namenjeno mladim od 17 do 30 let.
Romanje nas vodi po poteh sv. Frančiška in sv. Klare, ki sta sledila Jezusovim stopinjam.
Poteka v duhu preprostosti, veselja, v bratstvu in sestrinstvu, v molitvi, včasih v tišini,
drugič ob radostnem petju, pogovorih, spontanem druženju... in še več.



Asiška romarka je zapisala, kaj vse se je dogajalo:

- | | |
|--|--|
| † sproščenost (nismo celo pot in vedno molili) | † skupno delo po skupinah – tako duhovno kot vsakdanje |
| † petje po asiških ulicah | † zabavno druženje |
| † druženje ob obrokih in sončni zahodi | † skriti prijatelj |
| † skupna molitev | † notranji mir |
| † osebna molitev in puščava | |

Romanje vodijo: br. Jaro Knežević, br. Jože Smukavec, br. Jurij Štravs,
 br. Vlado Kolenko, br. Domen Rabak, s. Anja (FMM)

Čas romanja: 18. – 24. julij 2020

Cena: 153 EUR

Informacije: vlado.kolenko@rkc.si

Prijava: kar s spletnim obrazcem.

Klikni na www.kapucini.si/nas-program/romanje-v-assisi-za-mlade/.

MOLITVENA NAVEZA

Kot so plezalci v gorah med seboj povezani z isto vrvjo, tako smo v molitvi povezani

za dobre družine in duhovne poklice

»Marija je luč upanja, ki nas razsvetljuje in nam kaže smer na naši stezi...«



»Svetišče v Lurdu je kraj srečanja z Bogom **v molitvi**, je kraj služenja bratom in sestram, zlasti s sprejemanjem bolnih, ubogih in vseh trpečih« – je povedal papež Benedikt XVI. v eni od svojih pridig. In nadaljuje: »Na tem kraju prihaja Marija k nam kot Mati, ki je vedno pozorna na stiske svojih otrok. V luči, ki izhaja iz njenega pogleda, preseva Božje usmiljenje. Ko se nas dotakne njen pogled, ki nam govori, da nas Bog vse ljubi in nas nikoli ne zapusti, najdemo svoj pristan! Na poteh našega življenja, ki so pogosto tako temna, je **Marija luč upanja, ki nas razsvetljuje in nam kaže smer na naši stezi**. S svojo privolitvijo, z velikodušno podaritvijo same sebe je Marija odprla Bogu vrata našega sveta in naše zgodovine. Vabi nas, naj tako kakor ona živimo **v neomajnem** upanju in naj ne poslušamo tistih, ki trdijo, da smo ujetniki usode. **Marija nas spremlja s svojo materinsko** navzočnostjo sredi dogodkov v življenju posameznikov, družin in narodov. Srečni so možje in žene, ki zaupajo Kristusu, ki je za naše zveličanje daroval svoje življenje in nam podaril svojo Mater, da je naša Mati!«

Tukaj bi vam, drage bralke in bralci »Molitvene naveze«, podaril lepo doživetje nekoga, ki se je v svoji stiski odločil, da poroka k »Njej« v Lurd.

To je moj dragi prijatelj Jelo, ki ga je Lurška Marija že vzela k sebi in zato lahko uporabljam njegovo ime. Spoznala sva se v Banguiju (Srednjeafriška Republika), običajno rečemo »slučajno«, mi pa ki verujemo, po Božji previdnosti.

Misijonar br. Berto je imel opravke v glavnem mestu in me je vzel s seboj. Stanovala sva v »Sprejemnem centru« za misijonarje, kjer je imel vsak misijon tudi svoje skladišče.



Pivovarna »Mokaf«, oziroma njen direktor, je podarjal misijonu vsako leto lepo število zabojev piva. Na misijonu se je govorilo, da je direktor pivovarne Mokafa Belgijec, ker je bil tudi častni konzul Belgije. Br. Berto je šel



torej, da se zahvali »šefu« za dar in se obenem priporoči še za kakšen zaboj piva več. Po navji v sprejemnici, po kakih 15 minutah, naju sprejme direktor pivovarne. Za veliko pisalno mizo zagledam gospoda kakih 65 let, visokega, blond, aristokratske drže. Po uvodnem pozdravu in zahvali br. Berta, direktor vpraša, kdo sem in br. Berto me predstavi, »novi misijonar, ki prihaja iz Jugoslavije«. Gospod me pogleda in na moje začudenje reče: »Ja zakaj pa ne govoriš po slovensko«!?

To je bilo čudovito srečanje z rojakom. Takoj prosi br. Berta, če lahko ostanem kakšen dan gost v njegovi družini.

Na njegovem domu, v prestižni četrti glavnega mesta, sem spoznal njegovo soprogo in od blizu njuno osebno zgodovino. Jelo je bil po rodu Slovenec, žena Renate, po rodu Nemka. Srečala sta se po vojni v Franciji v begunskem taborišču. Iz Slovenije je prišel v zbirno taborišče, ker je nova Ljudska oblast razlastila njihovo družinsko imetje: bili so veleposestniki in imeli malo tovarno v Kamniku. Gospa Renate je bila doma iz vzhodne Nemčije, ki je bila po vojni pod rusko upravo. Med vojno je bilo vse uničeno in se je s svojo družino zatekla v Francijo.

Kako sta se srečala? Koglice so ji nekega dne rekle, ali si opazila med mladimi postavnega, blond fanta, ki je izstopal po svoji velikosti?! Gospa Renata mi zaupa: sem iz evangeličanske družine in bila sem vzgojena

po naših pravilih: za kaka prezgodnja srečanja, druženja me ni zanimalo. Bilo je za praznik Svetega Rešnjega telesa. Udeležili smo se slavnostne procesije skozi mesto. V slavnostni povorki zagledam fanta, ki so ga moje kolegice občudovale, kako nosi bandero. Takrat me prevzame prijeten občutek, ta fant pa mora biti »ta pravi«. Kmalu sva se srečala, spoznala in postala zaročenca. Po poroki sva se odločila za Slonokoščeno obalo v Afriki. Tu sva postavila na noge veliko plantažo ananasa.

Življenjsko zgodbo nadaljuje Jelo. »Nekega dne se pri nama oglasi moj rojak iz Slovenije. Jugoslavija, ki je bila neuvrščena in je prijeteljevala z mnogimi državami tretjega sveta, je iskala med temi državami svoj ekonomski prostor. Srednjeafriška Republika - takratni šef države Jean Bedel Bokasa, ponuja tako sodelovanje: gradnja športnega stadiona v glavnem mestu v zameno izkoriščanja pragozda. Pa kaj, ko med našimi v Sloveniji nimamo nikogar, ki se »spozna na Afriko«. Spomnili smo se tebe, ki si uspešen podjetnik v Afriki. Rabili bi tvojo strokovno pomoč pri postavitvi infrastrukture za izkoriščanje pragozda v Srednjeafriški Republiki. In pogodba je bila sklenjena. Na področju pragozda Bayanga smo zgradili 60 km cesto, tovarno letališče, ob reki pristanišče, žago s furnirnico, elektrarno, naselje za delavce, ki bodo prihajali iz Slovenije. Podjetje je bilo uspešno. Odpovedal sem se vodenju podjetja, ko so iz Jugoslavije zahtevali, da moram stopiti v KPJ (Komunistična partija Jugoslavija). Zapustil sem *Slovenia Bois (Slovenijales)* in na povabilo gospodarske zbornice SAR sem prevzel vodenje pivovarne *Mokaf*.«

Moja dva prijatelja sta me v 80 letih prejšnjega stoletja obiskala tudi na mojem misijo-

Kdor se še želi pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice, naj na Slovensko kapucinsko provinco, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana sporoči: ime in priimek, če želi prejemati Frančiškovega prijatelja in imeti druge stike z nami, tudi naslov, telefonsko številko, elektronski naslov.

nu v Bouaru. Kmalu nato sta zapustila Afriko in stopila v zasluženi pokoj ter se nastanila v Nici. V 90 letih sem se tudi sam vrnil domov in moji predstojniki so me poslali na Avstrijsko Koroško. Vsako leto sta me obiskala v Celovcu.



Med enim teh obiskov mi Jelo zaupa, da ima kožnega raka. Diagnozo mu je dal brat, ki je s svojo družino pristal v Severni Ameriki in je po poklicu zdravnik. Verjetno je krivo afriško sonce, mu je dejal. Bil je namreč strasten lovec, veliko je bil izpostavljen soncu.

Ko sva bila sama, je začel pripovedovati: »Diagnoza *kožni rak* je bila za mene pravi šok. Na azurni obali sva si kupila lepo hišo, kjer sva upala, da bova uživala najina leta v pokoju. Komaj sva začela živeti v zasluženem pokoju, pa taka diagnoza! Nekega dne zaslišim notranji glas: Lurd. Saj res, toliko sem že slišal in prebral o tem svetem kraju, kjer Marija obilno deli zdravje, ki se k njej zatekajo. Predlagam svoji ženi, kaj praviš, da bi tudi midva poromala v Lurd. Zakaj pa ne, saj veš, da ti hočem biti ob strani v vsem. Odpotovala sva. Malo so me motile trgovinice in hrup okrog njih. Bila sva prvi dan pri maši, zvečer pri procesiji z lučkami ... Bil sem miren. Ponoči sem slabo spal. Ob petih sem bil pokonci. Nekaj me je nagovarjalo, vleklo, pojdi dol k votlini... Bil sem sam.

Sveže jutro. Sliši se samo šumenje vode in ptičje petje... Čutil sem nek poseben mir... V notranjosti zaslišim glas, ki me nagovarja: umij se ... Stopim k tekoči vodi, z dlanjo zajemam vodo in si umijem obraz ... Začutim

drhtenje celega telesa, nekaj, česar še nikoli nisem doživel ... bilo je čudovito! Spoznavam, da sem ozdravel. Vrnem se v sobo. Z ženo greva na zajtrk. Žena me gleda in vpraša, kaj se ti je zgodilo, kje si bil. Tako »fajn« izgledaš. Pri ponovnem zdravniškem pregledu so ugotovili, da so vsi simptomi raka izginili.«

Od tega srečanja je četrto stoletje. Skoraj vsako leto sta me obiskala na Avstrijskem Koroškem.

Tudi sam sem se vrnil v Slovenijo. Minilo je skoraj sedem let od moje vrnitve iz Avstrije, ko dobim od žene Renate telefonsko sporočilo: »Moj dragi mož Jelo se je v 90-ih letih življenja preselil v večnost.« Za slovo mi je zapisal besede sv. Avguština:

O, ko bi vedela za dar Boga in neba!

In bi tukaj slišala pesem angelov
in me videla sredi med njimi.

Videla bi tek horizontov
in večnih polj
in novih poti, po katerih hodim.

Videla me boš spremenjenega
v blaženo gledanje, in v srečo,
ki ne čaka več smrti,
ampak se spenja
iz trenutka v trenutek.

Skupaj bova hodila
po novih stezah svetlobe
in življenja.

Obriši torej solze in ne joči!

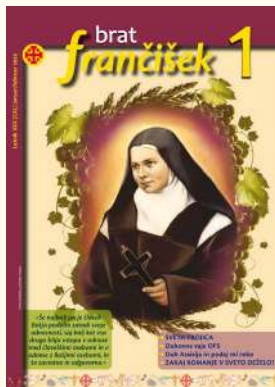
(*Ne pleure pas si tu t'aimes Auteur : Saint Augustin*)



V tokratni številki revije Brat Frančišek, ki je druga od šestih v letu 2020, bomo na poseben način razmišljali o odnosu med človekom in Bogom.

- V rubriki Frančiškova duhovnost lahko najdete razmišljanje jezuitskega p. Franca Kejžarja o odnosu do Boga.
- Naša evangelizacija prinaša novo katehezo OFS z naslovom Človekov »DA« Bogu, pobliže pa bomo spoznali tudi sv. Veroniko Giuliani, ki je gojila globok odnos z Bogom.
- Členjenje Vodila OFS tokrat razkriva 11. člen, ki govori o bogastvu dobrin, ki so pomembne za nas, in o našem odnosu do njih.
- V nadaljevanju se najdete sklic kapitlja OFS in predstavitev znanega člana OFS – tokrat je to sv. Jožef Cafasso.
- Osrednje mesto v reviji je namenjeno spominu na dva dolgoletna duhovna asistenta OFS, ki sta v minulem mesecu odšla h Gospodu. To sta frančiškana p. Filip Rupnik in p. Leopold Grčar.
- Razvedrilo pa obuja pozabljene spretnosti v pripravi domačih čajnih mešanic ter nagradno številčnico.

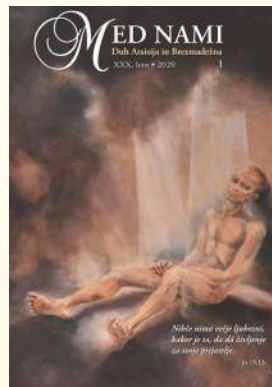
Kot ponavadi revija Brat Frančišek prinaša veliko dobrega branja za boljše poglobitev postnega časa.



Letošnja prva številka revije Med nami govori o ponižnosti. V uvodniku izvemo, da je »... ponižnost krepost, da na sebe gledam, kakršna sem v resnici, z vsemi dobrimi in slabimi lastnostmi, da se zavedam svojih omejenosti in jih zmorem sprejeti. To prebuj v meni odpuščanje sebi, drugim in Bogu. Tega ne zmorem sama od sebe. Jezusova brezpogojna ljubezen ozdravlja razdeljenost in ranjenost znotraj mene.«

Kako krmarita svojo življenjsko barko, sta v rubriki Pogovor povedala zakonca Mojca in Simon Purger. Neža nam je razodela, kako se je v skupnosti Cenacolo konkretno srečala s ponižnostjo. P. Martin Kmetec je v razmišljanju o ponižnosti zares odrinil na globoko, prav tako sestre klarise in drugi avtorji prispevkov. Sama od sebe se je ponudila rubrika Asiški klepet, v katerem je umetnica Mira Ličen Krmpotič razkrila nekaj drobcev svojega ustvarjanja v Assisiju. Od tam se je oglasil tudi naš asiški sodelavec p. Janez Šamperl z razmišljanjem o pogumnem poskusu novega, »medredovnega« samostana, v katerem bivajo skupaj bratje minoriti, kapucini in frančiškani.

To in še več boste našli v reviji, ki povezuje predvsem asiške romarje, mnogo pa ima povedati tudi vsem ljudem dobre volje. Vzemite, berimo!





Jezus je pot, resnica in življenje

Skozi zgodovino so se številni ljudje ukvarjali z vprašanjem o resnici: kaj je, ali obstaja ena sama, absolutna resnica, jo je možno spoznati in jo objektivno predstaviti? Sveto pismo v odgovor ponuja primere, ki nam kažejo, da resnica nikakor ni enoplasten pojem.

Takoj ko sem bila nagovorjena, da nekaj napišem o RESNICI, sem se spomnila na deveto srečanje Delavnic molitve in življenja, ko pri Božji besedi beremo in premišljujemo odlomek o srečanju Jezusa s Samarijanko, ki je resnico dojela s srcem – kot pravi Blaise Pascal, da resnice ne dojamemo samo z razumom, ampak tudi s srcem. In prav zato, ker tej ženi svetopisemski pisatelj ni dodelil imena, predstavlja slehernega človeka. Jezus vedno tiho kliče in trka na vrata človekovega srca, ni nasilen, sprejema pa njegovo svobodno voljo odločitve.



Jezus je Samarijanko s pogovorom ob Jakobovem studencu dvigal iz njenega grešnega življenja in rušil vse vzorce in pravila takratnega časa, da bi prišel do njenega srca. Njeno srce je bilo žejno prave ljubezni – žive vode, Jezusovo pa prav tako žejno njenega grešnega

srca. S tem da je v pogovoru načenjala nove in nove teme, se je Samarijanka hotela v resnici izogniti bistvu – svojemu problemu, Jezusu pa je bilo le do tega problema: do resnice njenega življenja. V globini se je dotaknil njenega življenja in jo zaradi ljubezni, ki presega vse okvirje, pripeljal do spreobrnjenja. Očitno je dolgo iskala resnico, da je mogla biti nad njo tako navdušena.

In začela je dojemati, da govori z Mazi-ljencem – z Jezusom, ki ji je ob pogovoru o veri rekel: »Pride pa ura in je že zdaj, ko bodo pravi častilci častili Očeta v duhu in resnici. Prav takih častilcev si namreč želi Oče. Bog je duh, in kateri ga častijo, ga morajo častiti v duhu in resnici.« (Jn 4,23-24)

Čaščenje Boga se mora zgoditi v duhu in resnici, postati mora odnos, ne zunanost, ampak notranji odnos – povezava z Očetom, ki se lahko zgodi samo po delovanju Sv. Duha v človeku. Bog prebiva v srcu vsakega človeka, ki ga sprejme z vero. Papež Frančišek vedno spodbuja, da je potrebno častiti Boga z vsem zaupanjem in zvestobo vse do konca.

Absolutna in večna RESNICA je Jezus Kristus. Ob poslavljanju od svojih učencev se je Jezus predstavil prav z besedami: »Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.« (Jn 14,6) On je zame pot – smer k Očetu z vsem, kar govori, živi, moli, dela – proti večnosti. Resnica je neomajni temelj – iskanje, ki se bo v polnosti razodel v večnosti. In življenje je aktualno odgovarjanje na čas, v katerem živim. Oseba Jezus Kristus je živa, je z menoj, živi v istem svetu kot jaz.

Ob zaključevanju svojega poslanstva na zemlji je prosil Očeta v svoji znameniti velikodušniški molitvi za vse, ki mu jih je dal od sveta, da jih posveti v resnici (Jn 17,17). Njegova resnična želja je, da bi vse človeštvo



začelo verjeti v Resnico, ki osvobaja, tolaži, rešuje greha. Vrhunec svojega razodevanja je dosegel na sodnem procesu proti njemu. Pilat mu je rekel: »Torej si ti vendarle kralj?« Jezus je odgovoril: »Ti praviš, da sem kralj. Jaz sem zato rojen in sem zato prišel na svet, da pričujem za resnico. Kdor je iz resnice, posluša moj glas.« (Jn 18,37) Jezus je služabnik resnice, kraljuje s služenjem svojemu Očetu in nam ljudem. Resnica, ki ji služi, je podoba Boga, ki je usmiljen, dobrotljiv in sočuten Oče.

Sama vedno težim k temu, da govorim resnico, ne glede na to, kakšne posledice prinese zame, pozitivne ali negativne. Ni mi težko priznati lastnih napak, nepopolnosti in človeške omejenosti, za kar sem nagrajena z notranjim mirom in svobodo. Morda mi je bilo na začetku težko v kakšni situaciji govoriti resnico, a sčasoma in s trdno voljo ter Božjo pomočjo sem to presegla. »Tudi prijateljem je treba povedati resnico v obraz.« (Ivan Cankar) V stiku z družbo sem večkrat naletela na polresnice, izkrivljene resnice, kar je ob spoznanju le-tega v meni prebudilo bolečino, odpor, razočaranje. »Bolje je trpeti zaradi resnice, kot pa biti nagrajen za laž.« (Leonardo da Vinci) In prav ob takih primerih mi je pred nekaj leti prišla pod roke zanimiva in tudi resnična trditev, katere se skušam držati: »V življenju ni odločilno „imeti prav“,

pač pa „biti dober“. Dobrota je posoda, v kateri sprejemamo ljudi resnice. Dobrota je kelih, iz katerega pijemo resnico. Resnica brez dobrote je neužitna, je kakor destilirana voda, ki je prav zaradi „čistoče“ neokusna.« (dr. Anton Trstenjak) Torej: »Biti razumen pomeni, povedati resnico tako, da se ne spodkopava, ampak gradi.« (Romano Guardini) In k tej trditvi sama človeška narava, ki je sestavljena iz „prahu zemlje“, ne zmore. V tesni povezavi s svojim Stvarnikom pa je nemogoče mogoče. Program Delavnic molitve in življenja nas iz srečanja v srečanje uči, spodbuja, usmerja in vodi k temu, da postajamo Gospodovi prijatelji in učenci ob posnemanju Njega v odnosu do Očeta in ljubezni do bližnjega.

Marija Peljhan, Voditeljica DMŽ

Resnica vas bo osvobodila

*»Če boste v mojem nauku vztrajali,
ste zares moji učenci;
spoznali boste resnico
in resnica vas bo osvobodila.« (Jn 8,31)*

Jezus je živo verjel, da ga Oče pošilja **izpovedati resnico**. Pri nagovarjanju množic ga je vodil osebni odnos z Očetom. Povedal je resnico, ki mu je bila dana od Očeta. Ni razmišljal, kakšen bo izpadel ali kaj bodo ljudje o njem govorili. To je bilo postransko in nepomembno. Jezus je molil in učil, da bi bili mi vsi posvečeni v resnici. Ko je govoril o vsebini Božje besede, je bil vedno odsev Boga.

Zelo pomembno je, da verujemo v resnico Božje besede. Vedno moramo presojati to, kar slišimo, ne glede na to, kdo govori in kako močno Bog deluje po njem. Temeljna resnica je, da je Jezus umrl za naše grehe, bil pokopan in tretji dan vstal od mrtvih. Pomembno je, da imamo okoli sebe ljudi, ki jim zaupamo v Boga in ki jim pustimo, da so del našega življenja. Ti ljudje so dober sad, rodovitna zemlja.



Človek je zmotljiv, Bog nikoli. Potrebujemo odnos z Bogom in modrost, da ločimo zrnje od plevla. Premislimo v odnosu z njim na temelju Božje besede, kaj smo slišali, pogledimo, ali je naš duh nahranjen. Predvsem pa se gradimo na Božji besedi, ki je nezmotljiva. Ko se odločamo za hojo v skladu z Božjo besedo, hodimo v skladu s tem, kar v resnici smo. Duhovno življenje je razmišljanje v skladu z Božjo besedo, to pa ima za rezultat življenje, mir in radost. Bodimo torej iskreni in resnicio-ljubni kakor Jezus, ki je branil resnico za ceno lastnega življenja.

Naša življenja so del čudovitega Božjega načrta. Bog računa na vsakega izmed nas, da izpolni Očetovo voljo, da v sebi izriše čudovito podobo Božjega otroka. Vsakega od nas kliče, da drugemu oznanjamo to čudovito sporočilo odrešenja. In ko vanj verujemo, je naša beseda trdna, jasna in se ji je težko upirati. Poskrbimo, da bodo naše besede imele težo. Ker bodo prežete z življenjem, ki raste iz zavesti, da smo Božji otroci, ker bodo prežete z življenjem, ki je eno samo izpolnjevanje Očetove volje. Ko govorimo v Božjem duhu, ko iščemo Resnico, je hudi duh na begu.

Papež Benedikt XVI. je zapisal: »Ne smemo pozabiti, da mnogi ljudje v našem kulturnem okolju ne priznavajo daru vere, kljub temu pa iskreno iščejo zadnji smisel in dokončno resnico o svojem bivanju in o svetu. To iskanje je pristna ‚predhodnica‘ vere, saj ljudi usmerja na pot, ki vodi k skrivnosti Boga.

Tudi mi srečamo Kristusa v branju Svetega pisma, v molitvi, v bogoslužnem življenju Cerkve. Moremo se dotakniti Kristusovega srca in čutiti, da se on dotika našega srca. Šele v tem osebni odnosu do Kristusa, šele v tem srečanju z Vstelim resnično postajamo kristjani. Tako se odpira naš razum, odstira se nam vsa Kristusova modrost in vse bogastvo resnice.«

Prepričana sem, da kdor v mislih išče resnico, nezavedno išče Očeta, ki je edina spoznanja vredna Resnica. Jezus nas v vsakdanjem življenju vabi živeti po poti vere in prijateljstva z Njim. To je pot nenehnega iskanja in vedno novega odkrivanja. Odkrili ga bomo kot Učitelja, Gospoda, kot Pot, Resnico in Življenje. Resnično veselje bomo občutili, ko ga bomo spoznali, ljubili in vzpostavili osebni odnos z Njim. Bodimo Kristusovi učenci.

Moje poslanstvo voditeljice DMŽ je, da Njegovo sporočilo doseže ljudi, ki iščejo resnico. Zato moram udeležencem pomagati spoznati, da je bistvo našega življenja biti posvečeni v resnico, da bi lahko bili odprti za Božje delovanje v nas. V kolikor je njihova odločitev trdna in prizadevanje vztrajno, bodo okusili resnično Božjo ljubezen, dobroto in se z Njegovo pomočjo spreminjali po Božjih načelih.



Naj zaključim z besedami sv. Janeza Pavla II.: »Duh resnice nas vodi k popolni Resnici, da bomo pokončno oznanjali skrivnost živega Boga, ki deluje v zgodovini človeštva.«

Davorina Šuligoj Prinčič, Voditeljica DMŽ

Carlo Acutis

**Biti združen z Jezusom,
to je moj življenjski načrt**

Konec letošnjega februarja (2020) je papež Frančišek podpisal dekret, s katerim je potrdil čudež na priprošnjo Božjega služabnika Carla Acutisa, ki bo za blaženega razglašen enkrat v letošnjem letu (datum še ni znan). In kdo je ta mladi mož, ki je omenjen tudi v sinodalnem dokumentu o mladih Kristus živi (Cristus vivit)?

Carlo Acutis se je rodil 3. maja 1991, očetu Andreju Acutisu in materi Antoniji roj. Salzano v Londonu, kjer sta njegova starša delala. Prvorojenca sta dobila v letu po njuni poroki (kasneje leta 2013 sta se jima rodila še dvojčka). Kmalu po rojstvu (septembra 1991) so se preselili v Milano. Že kot otrok se je Carlo posvetil materi Mariji in rad molil rožni venec na njeno čast. Pri sedmih letih je sprejel prvo obhajilo in pogosto pred ali po sveti maši ostajal pred tabernakljem. Tedensko je hodil k sveti spovedi.

Tisti, ki so ga poznali, so vedeli, da je navdušen nad računalništvom. Glede ne njegovo znanje, pravijo, da je bil računalniški genij. Kljub vsemu pa se je zavedal tudi pasti, ki jih računalništvo prinaša s seboj in ni želel izgubljati časa za ekranom. Splet je razumel kot medij, ki se ga da uporabiti za evangelizacijo. Njegova mama zanj pravi, da je bil normalen otrok in mladenič, ki pa je imel močno voljo in se je trudil, da bi izboljšal svoje napake. Vedel je, da se glavna bitka bije znotraj vsakega človeka.

V življenju si je izbral nekaj vzornikov, med njimi je bil sveti Frančišek Asiški, sveta Frančišek in Jacinta Marto, sveti Dominik

Savio, sveti Alojzij Gonzaga, sveta Bernarda Lurška.

Carlo je bil zaskrbljen za svoje prijatelje, katerih starši so se ločili ali ločevali in jih je vabil k sebi domov ter jim bil opora. Boril se je za pravice prizadetih in bil na strani teh, iz katerih so se sošolci norčevali. Assisi mu je bil med romarskimi kraji najbližji.



Zbolel je za levkemijo in daroval svoje bolečine za papeža Benedikta XVI. ter za Cerkev. Želel je obiskati vse kraje, kjer so se zgodili evharistični čudeži, vendar mu zdravje tega ni več dopuščalo. Je pa zato vzpostavil spletno stran, kjer je predstavil vsak tak čudež in je zaživela leta 2005 (gradiva o evharističnih čudežih je zbiral od svojega sedmega leta dalje, v njegovi zbirki pa je zabeleženih 136 primerov).

Umrli je 12. oktobra 2006 zaradi levkemije in je pokopan v Assisiju, kot si je tudi želel. V njegovo čast so iz njegovega zbranega materiala pripravili razstavo evharističnih čudežev, ki je do sedaj že obiskala več držav na vseh petih kontinentih.

Proces za njegovo beatifikacijo, ki ga vodi dr. Francesca Consolini, se je začel leta 2013, 14. novembra 2019 so medicinski strokovnjaki potrdili čudež na njegovo priprošnjo in 21. februarja 2020 je papež Frančišek podpisal dekret o potrditvi čudeža.

Fani Pečar

Br. Andrew Corriente, kapucin



»Moja peka je vedno pogovor z Bogom!«

»Zakaj sem kapucin: Kapucinsko življenje sem izbral, ker verjamem, da je ravnesje molitve in služenja zame najboljša pot, da zaprežem in v polnosti razvijem svoje darove z namenom v polnosti živeti svoje življenje. Prav tako je tam tudi nekaj zelo pristnega in iskrenega glede kapucinske karizme. Predvsem pa sem kapucinsko življenje izbral, ker se počutim poklicanega.«

Lansko poletje je naš brat Andrew Corriente (31), sicer doma iz Kalifornije, iz našega bratstva v Washingtonu, imel priložnost tekmovali v televizijski oddaji; »Veliki Ameriški pekovski šov«, ki je sestrška oddaja »Velikega britanskega pekovskega šova«.

V oddaji 10 amaterskih pekov tekmuje v nizu izzivov, v katerih morajo narediti izjemne pekovske dobrote. Tekmovalci so izločeni eden za drugim, dokler ni izbran zmagovalc. Naš brat je želel sodelovati v programu, ker je navdušen nad takimi pekovskimi oddajami. Rad peče in rad bi se učil od drugih, ki so bili del produkcije. »Bili so zelo dobri, neverjetni kuharji!« je brat dejal o tekmovanju. Nekateri so postali njegovi dobri prijatelji.

Brat Andrew je zmagal potem, ko so on in druga dva finalist v finalu dobili nalogo, da po lastnem izboru izdelajo tri različne samostojne sladice za silvestrski večer.

Mali brat, ki ga rodna sestra Teresa poimenuje »kepa energije«, je svojo umetnino poimenoval »Peka moje poti skozi življenje«. Zmago so mu prinesli iz dveh delov sesta-

vljeni čokoladni piškoti z limetino masleno kremo in z marmelado iz robidnic; vaniljina biskvitna torta s sladko smetano in jagodami, in rožmarinova jabolčna pita, prelita s slano karameljo. Brat se je prijavil že leta 2017, povabili so ga leto kasneje, a ni mogel, ker se je takrat ravno pripravljaj na večne zaobljube. A niso odnehali, leto kasneje so ga spet poklicali. Lanski julij je preživel v pripravah, to je razvijanju in preizkušanju receptov, nato pa avgusta odpotoval v London, kjer so v enem mesecu posneli celo sezono. Snemanje je včasih trajalo tudi 14 ur na dan. Tekmovanje je prinašalo mnogo izzivov, ki jih je dobro prenašal ravno zaradi moči molitve. »Največji izziv mi je bil dvom. Obdan sem bil z izredno nadarjenimi ljudmi, širina njihovega znanja je bila presenetljiva«. Marsikdaj se je spraševal, ali bo pravilno izvedel posamezne postopke priprave izdelka. A pomagalo je to, ko je vse te težave, dvome, prinašal v molitvi pred Boga. »Moral sem biti zbran, da sem imel čas tudi za molitev, mašo in meditacijo.« In kljub temu, da je bilo v kuhinji, kjer so tekmovali, izredno vroče, je tam vedno bil v svoji rjavi redovni obleki – habitu.



»Tako zelo ljubim svoje življenje, da sem želel, da to vidijo tudi ljudje. Moja nadarjenost za peko je neločljivo povezana z mojim življenjem. Vse kar imam, prihaja od Boga in želel sem, da ljudje vidijo, kako je vse to povezano«.

Rjavi mož je zmagal, kot so dejali tudi sodniki, ker se je učil iz vsakega izziva, zaupal občutku, in se ni nikoli predal. To je bil njegov način dela že pred oddajo in tako dela tudi še danes. Vedno skrbno analizira svoje delo in si ugotovitve tudi zapiše. Sodniki pa so pohvalili tudi njegovo srčnost in njegove vrhunske predstavitve njegovega dela, kar ga je po zaslugi predhodnih izkušenj večkrat rešilo izpada.

Bratstvo, kjer brat Andrew običajno pripravlja svoje pekarske mojstrovine, pripada kapucinski provinci sv. Avgušтина. Trideset mož, ki živijo v kapucinskem bogoslovju, bodisi študira na bližnji Ameriški katoliški univerzi in se pripravlja na duhovništvo, tudi prek različnih vrst služenja na ozemlju nadškofije, ali pa so upokojeni. Brat Andrew je sedaj v tretjem letniku bogoslovja. Po študiju filmske umetnosti je delal v zabavni industriji, kot asistent iskalca talentov, nato pa nekaj časa kot vodja pekarnice.

Tudi njegova vera je bila bolj iz navade in je pešala. »Iskal sem drugo zaposlitev, a nikoli nisem pomislil na redovno življenje. Moj prijateljica iz univerze je postala redovnica in šel sem na njene zaobljube, kjer sem srečal brata kapucina. Brat ga je povabil na obisk v bratstvo. »Spoznal sem brate in ostalo je zgodovina. »Čudilo me je, da sem vedno bolj z veseljem molil in to me veselilo, mi dalo miru. Sicer pa je Andrew sin filipinskih migrantov, ki pa niso bili veliko povezani s filipinsko skupnostjo in so kmalu v svoj dom, po zaslugi Andrewove mame, navdušene kuharice, prinesli predvsem italijansko, pa

tudi druge kuhinje. Tudi njena starša izredno dobro kuhata. A naš kapucin je začel peči šele v samostanu. Strast do kuhinje je odkril med meditacijo v kapeli pred nekako sedmimi leti, ko ga je spreletelo: »Zakaj ne bi česa skuhal?« Odšel je naravnost v kuhinjo in od tedaj je ni več zapustil.



Brat Andrew pravi, da tudi med kuhanjem najde čas za molitev. Že v prvi oddaji je dejal: »Moja peka je vedno pogovor z Bogom!« Ko pripravlja španske vetrce, je odkril, da je najboljši način za določanje časa mešanja njegova molitev »Zdrava Marija«. Fantje, kot brat Andrew poimenuje svoje brate kapucine, so svojega priljubljenega peka na tekmovanje v London pospremili z zelo lepim blagoslovom in molitvijo. Njegova družina, mama Elna, oče Rodel in sestra Teresa, so prileteli v London na ogled finala. Ko je zmagal, je bil Andrew več kot štiri mesece zavezan molku, v tem času ni smel nikomur izdati, da je ravno on zmagovalec.

Brat še ne ve, če mu bo po duhovniškem posvečenju, ki bo čez dve leti, čas dopuščal slediti pekovskemu konjičku. »Že do sedaj je Bog tako pestro sukal moje življenje, da sem mu pripravljen slediti, kamorkoli me bo vodil!«

Povzel in prevedel br, Gregor Rehar

Trije novi mučenci in častitljivi Božji služabniki



23. januarja 2020 je Sveti Oče, ob sprejemu kardinala Angela Beccia, prefekta Kongregacije za zadeve svetnikov, odobril podpis odlokov za tri kapucinske brate katalonske province: Benedikta iz Santa Colome de Gramenet, Josipa Oriola iz Barcelone, in Domeneca iz Sant Pere de Ruidebitllets, in dekret o priznanju junaških krepostih brata Marije Antona de Lavour, kapucinskega duhovnika iz Francije. Prvi trije so bili ugrabljeni, mučeni in ubiti v času španske državljanske vojne. Pregnali so jih takoj po začetku slednje, ko so njihov samostan opustošili in zažgali. Ugrabljeni, mučeni in ubiti pa so bili v času od 24. julija do 6. avgusta 1936, in to samo zaradi njihove vere.

Srečanje »Sredozemskega sveta«

V prostorih našega vrhovnega vodstva v Rimu se je 18. in 19. decembra 2019 odvijalo prvo srečanje »Sredozemskega sveta«. Na tem srečanju so člani novo nastalega »Sredozemskega sveta« načrtovali »Sredozemsko srečanje«, ki ga načrtujejo za termin od 6. - 9. oktobra v Palermu. Namen srečanja bo zbor vseh kapucinskih okrožij okrog Sredozemlja, da se spoznamo, si podelimo mnenja in se



pogovorimo o različnih izzivih, s katerimi smo danes soočeni, zlasti v tem delu sveta, s posebnim poudarkom na naš prispevek k misijonarskemu delu Cerkve. Najpomembnejše pa je, dati željnim okrožjem možnost, da se med seboj opogumijo v ponovnem zanetenju njihove vneme in okrepitvi njihove poklicnosti - kot kapucinski bratje živeti in delati sedaj prav v tej regiji. V ta okrožja sodijo: Portugalska, Španija, Katalonija, Francija, Malta, Italija, Hrvaška, Albanija, Grčija, Romunija, Bolgarija, Turčija, Sirija, Libanon, Jeruzalem, Alžirija in Slovenija, iz katere prihaja tudi br. Matej Nastran, eden izmed članov tega Sveta.

Franciscan International (FI)

Franciscan International, ta naša Frančiškova organizacija, je skupaj s partnerskimi organizacijami izredno aktivna, saj nenehno opozarja na hude kršitve tako človekovih pravic, kot tudi uničevanje stvarstva. Drznil si bom reči, da bi bilo veliko koristneje od sledenja raznim samooklicanim »zvezdam«, kdaj si katera zlomi noht, ali kdaj kateri pes kihne, poleteti na splet, poiskati in odpreti uradno spletno stran »Franciscan International« in se ozavestiti, kako se v resnici svet vrti.

Stališča FI, ki so bila predstavljena na 43. seji Sveta OZN za človekove pravice, se našajo na Šrii Lanko, Gvatemalo in Brazilijo, kot tudi na vprašanje poslovnega sveta in človekovih pravic.

Sri Lanka

V skupni izjavi je FI izrazil globoko zaskrbljenost nad odločitvijo vlade te države, da umakne podpore Resoluciji Sveta OZN za človekove pravice 30/1, za vzpostavitev tranzicijskega pravosodja za zločine, storjene med 26 letno državljansko vojno. Resolucija je bila preboj po dolgoletnih brezplodnih domačih prizadevanjih. Njena ustavitev pomeni zastoj procesa sprave in odgovornosti, kot tudi sanacije obstoječe poškodovanosti pravne države. Zato pozivajo Svet OZN, da vzpostavi mednarodni sistem odgovornosti za to državo, kot tudi, da obnovi mandat Uradu Visokega predstavnika za človekove pravice v Gvatemali, saj zaznavajo veliko zaskrbljujočih dejavnikov. Kljub podpisanemu sporazumu z ZDA o sodelovanju pri azilni politiki, pa se Gvatemala tega ne drži in s tem v nevarnost postavlja migrante, ki so v Gvatemali. Ob tem z reformami omejuje delo nevladnih organizacij, organizacij civilne družbe, in to počne s kršenjem mednarodnih sporazumov in gvatemalske ustave.



V Sri Lanki FI opozarja na preganjanje muslimanov, ki sledi velikonočnim napadom. Opozarja tudi na spornost 9. člena Ustave, ki daje prednost le budizmu in s tem krši človekove pravice drugim verskim skupnostim.

Brazilijska



Brazilijska, kljub katastrofam ob zrušitvi jezo Marina (2015) in Brumadinho (2019), ni ustrezno poskrbela ne za oskrbo žrtev teh tragedij, niti za preventivo pred podobnimi v prihodnosti. Vprašljiva je varnost vsaj 40 jezo samo v zvezni državi Minas Gerais, kar predstavlja hudo nevarnost za okolje in ljudi.



Zahodna Papua

Poročilo mednarodnega združenja za Papuo, objavljeno februarja 2020, je pokazalo, kako se razmere na področju človekovih pravic na otokih poslabšujejo. Ponavljajo se vzorci kršitev. Franciscans International je v Ženevi gostil odvetnico za človekove pravice Anum Siregar, ki je opozorila na porast političnih zapornikov, zaprtih in obtoženih po drakonskih izdajalskih členih kazenskega zakonika Indonezije.

Zbral br. Gregor Rehar

Sonce Petovione

Branko Cestnik

Ko je kuga prvič morila po Nikomediji, je bila Mirjam prvič noseča. Neka zdravilka iz predmestja ji je po otipavanju povedala, da bo rodila dva in da naj v uri krčev pokliče na pomoč najboljše porodničarke.

Mirjam je srečno rodila.

Kuga, pijana smrt, je jemala življenja, spet nehala in odšla drugam. Vsi Neokleosovi, vključno z Zenasovimi v Niceji, so ostali živi in zdravi. V soseščini je bilo drugače. Neka krepka žena, ki je zbolela, je kugo sicer preživela, umrli pa so njen mož in vsi otroci. Okolica je bila prepričana, da so se črne smrti našli na matere, ko so ji stregli.

Mirjam je v tistih dneh Heliodorju zatrdila, da bi šla iz mesta, če bi bila v hiši prva okužena. Od domačih bi se skrila kam v hribe in tam ali ozdravela ali umrla. Heliodor ji je vztrajno pripovedoval izkušnjo iz Hatre in ji razlagal, da bolnikom ni treba v osamo v hribe, dovolj je, da so kje blizu doma strogo ločeni od drugih in da so vsi zelo previdni v stikih z njimi.

Ni se dala.

»Nikakor ne bi dopustila, da bi se kdo od vas našel smrti. Bila bi kot tista grlica, ki sem jo nekoč opazovala v Antiohiji. Hodila je po tleh in proč od svojega gnezda, proč od mladičev vlekla mačko,« je rekla neko noč, ko sta upihnila oljenko in se zazibala v objem.

»Kam je vlekla mačko?« je vprašal Heliodor.

»Nase.«

Tako beremo v začetku zgodovinskega romana izpod peresa Branka Cestnika o prihodu krščanstva na Ptuj. Pred nas so postavljeni



trije možje, katerih življenja se prepletejo na antičnem Ptuj. Tako spoznamo poganskega stotnika, ki je vstopil v pokoj in si na Ptuj ustvaril družinski dom; sužnja, nubijskega orjaka, ki dela v pohorskih kamnolomih in je pripadnik egiptovskega Serapisovega kulta; ter grškega trgovca, ki s svojima otrokoma prihaja iz Nikomedije, in so prvi, ki v mesto ob Dravi prinesejo krščanstvo. V opisu dogajanja v Petovionu se pred nas postavi življenje (med letoma 163 in 195 po Kr.), ki pa ni skoncentrirano le na krščanstvo, ampak so upodobljeni tudi vzhodni kulti, mitraizem, politične spletke, vloga žensk, vpadi tujih narodov ...

Branko Cestnik (avtor romana) se je rodil leta 1965 na Hajdini pri Ptuj. Leta 1986 je vstopil v misijonarski red klaretincev, ki ga je poslal na študij v Rim in kasneje v noviciat v Madrid. Na Salezijanski univerzi je magistriral s temo Iskanje Boga v gledališču Eugèna Ionesca. Od takrat se je pričel uveljavljati kot pisec, komentator in kolumnist v katoliških in drugih medijih. Leta 2016 je pri celovski Mohorjevi izdal zbirko esejističnih zapisov *Manj, boljše, tišje*. *Sonce Petovione* je avtorjev romaneskni prvenec.

Fani Pečar

Parazit

»Gisaengchung« Južna Koreja, 2019



Le redko se zgodi, da največ in najpomembnejše oskarje »pobere« film, ki je dejansko tudi najboljši. Letos se je to zgodilo, za piko na i pa je film iz Južne Koreje in šele prvič sploh je najboljši film

postal film iz ne-angleško govorečega področja. Film Parazit, z že 200 različnimi nagradami nagrajena mojstrovina (med drugim tudi Zlata palma v Cannesu) je težko opisati v nekaj odstavkih. Film je obenem komedija, satira, srhljivka, grozljivka a niti za trenutek ni film zaradi vsega tega pomešan ali zmeden temveč na prefinjen način pluje skozi vse te žanre in v gledalcu zares popolno stopnjuje napetost. Že dolgo nisem ob gledanju kakega filma čutil toliko vzhičenja, navdušenja in pričakovanja samega razpleta zgodbe.

Zgodba govori o dveh družinah, revni družini Kim, ki se preživlja z priložnostnimi deli in bogati družini Park, ki sicer na vpluden način iz vseh okrog sebe s pomočjo ponujene plačila izsesava njihov čas, energijo in človeškost. Ko se člani družine Kim začnejo en za drugim infiltrirati na delovna mesta v hišo družine Park, se pokaže samo bistvo kapitalistično usmerjenega sveta v 21. stoletju. Za denar bi vsak naredil vse. Film, če ne bi imel tako popolnega naslova, bi se lahko imenoval tudi »Denar, sveta vladar«. Na tej točki,

v prvi polovici filma nam je torej že jasno, da niso paraziti le ena od družin temveč ena družina izžema drugo in obratno. Paraziti so tisti ljudje, ki zaradi denarja in moči vladajo nad drugimi, ter tudi tisti, ki so zaradi želje po denarju in moči pripravljeni iti čez vse samo da dosežejo ideal redkih. Lahko bi rekli, naša družba je parazit same sebe. Da pa ne bi zapadli v melanholijo prikaza razrednega boja, nam drugi del filma presunljivo in nepričakovano ponudi trilerski zaključek, kot ga le malokdo pričakuje.



Škoda bi mi bilo izdajati več vsebine, saj je to eden tistih filmov, ki jih začutiš in razumeš šele takrat, ko si jih zares ogledaš. Na stran dajte vse pričakovanja, vse prispevke, intervjuje in vse kar ste do sedaj o filmu prebrali, videli in slišali kajti film ne bo to kar pričakujete temveč mnogo, mnogo več. Obljubim! Da pa ne bi kdo mislil, da se je režiserju in scenaristu Bong Joon Ho-ju ta film pač posrečil, vam podarjam še nekaj naslovov njegovih filmov, ki so prav tako vrhunski: Ledolomilec (Snowpiercer), Spomini na umor (Salinui chueok), Mati (Madeo) ter Gostitelj (Gwoemul).

Matjaž Kosi

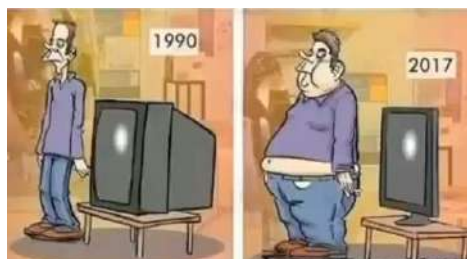
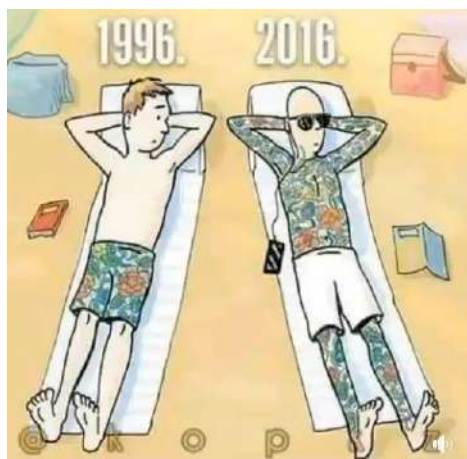
Obvestila

V času nastajanja te številke Frančiškovega prijatelja smo soočeni z epidemijo Coronavirusa. Zato ni mogoč napoved dogodkov v bližnji prihodnosti.

Spremljajte našo spletno stran:
www.kapucini.si

Ste vedeli o (ne)govorjenju resnice?

- Ljudje precej več lažejo v pisni obliki (pa naj bo to na mesenegerju, v sms-ih, preko elektronske pošte) kot v živo, iz obraza v obraz.
- Laži slabo vplivajo na človekovo zdravje – saj dodajo k stresu, ki ga občutimo, ko ne živimo v resnici.
- V Ameriki največ lažejo januarja, ko izrečejo povprečno 7 laži na dan (število je višje, saj je januar mesec, v katerem preverjamo novoletne obljube, hkrati pa opisujemo počitniške dneve) – povprečje v ostalih mesecih je laž na dan.



- Težko je lagati osebi, ki se ti zdi privlačna.
- Ženske in moški v glavnem lažejo iz različnih razlogov – ženske, da bi se sogovornik počutil bolje, moški, da bi sebe bolje predstavili.
- Lagati v tujem jeziku je dosti težje kot laganje v materinem jeziku.
- Niso še iznašli detektorja laži, ki bi 100 % deloval.
- Sposobnost laganja človek razvije kmalu potem, ko se nauči hoditi – okrog drugega leta.
- Serum resnice ne prisili človeka, da bi govoril le resnico, ampak samo utiša možganski nadzor, tako da človek pripoveduje tako resnico kot svoje sanje ali fantazije.





In je čas tudi za knjige.



Zbiramo,
morda pridemo v
Guinesovo knjigo
rekordov?



Zapel sem iz mraka
svetlobe iščoč ...



Sedaj ni vode v kropilniku.
Je pa Božja beseda.



Ko mlajši ne zmore več...



Cerkev v prvem
kapucinskem
samostanu



Prosim,
pozorno
poslušajte ...



Ljudje in občinski možje,
vam prepevamo!



To je
moderno
dirigiranje



**Kakor hrepeni jelen po potokih voda,
tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog.**

Ps 42,2